

Luterilainen

N:o 2-3 2025 ❄️ 1926 – 2025 ❄️ 100. VUOSIKERTA

Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekemä teidät vapaiksi.
Joh. 8:31, 32

***”Minun armossani on sinulle
kyllin, sillä minun voimani tu-
lee täydelliseksi heikkoudessa.”***
(2 Kor. 12:9)

Syvällisintä viisautta maailmassa, jonka vain harvat ihmiset ovat saavuttaneet, on se, ettei loukkaannuta heikkoon Kristukseen. Pian Kristus kyllä opitaan tuntemaan silloin, kun hän ilmeisesti tekee ihmeitä ja esiintyy voimassa, niin että jokainen näkee, kuka hän on. Mutta suurta viisautta tarvitsemme tunteaksemme heikon Kristuksen, joka riippuu ristillä ja lepää haudassa; sen, jolla ei sitä ole, täytyy loukkaantua. Niin todetaankin, että oikeat kristityt, jotka evankeliumin kyllä tuntevat, kuitenkin loukkaantuvat omaan elämäänsä. Mielellään he olisivat hurskaita, mutta he tuntevat, ettei se ota onnistuakseen. Silloin he al-

MARTTI LUTHER

kavat joutua epätoivoon ja luulevat olevansa hukassa, kun eivät itsessään tunne sitä voimaa, mikä heillä pitäisi olla. He mielellään soisivat, että Kristus olisi heissä väkevä ja näyttäisi voimansa suurissa teoissa. Mutta Herra, Jumalamme, johdattaa näin nöyryyttäkseen meitä, niin että näkisimme, kuinka heikot, viheliäiset, kirotut ja kadotetut me olemme, ellei Kristus vanhurskaudellaan tule meitä auttamaan, voimallansa kannan heikkouttamme ja auta meitä. Katso, tämä on se syvällinen viisaus, joka meillä on ja johon koko maailma loukkaantuu.

Martti Luther
– *Mannaa Jumalan lapsille*

”Ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain tekoja.”

(Room. 3:28)

Kristuksen apostoli Paavali oli juuri osoittanut, kuinka kaikki ihmiset *”niin hyvin juutalaiset kuin kreikkalaiset, ovat synnin alla.”* Jumalan kirjoitetun lain sanalla oli hän myös todistanut, kuinka raskas onnettomuus tämä synninalaisuus on ihmiselle, nimittäin, että ihminen on kokonaan synnin myrkyttämä ja tappama ja vielä aivan kykenemätön millään omalla toimenpiteellään vähääkään korjaamaan tai muuttamaan kauhistavaa tilaansa. Synnin tultua olisi aivan sula mahdottomuus yhdenkään ihmisen omien töittensä kautta päästä sitä pakoon ja tulla vanhurskaaksi Jumalan edessä. Mutta Herransa uskollisena lähettiläänä oli Paavali myös rientänyt ilmoittamaan, että tuo kauhea onnettomuus on kuitenkin perinpohjin korjattu ja että on aikaansaatu Jumalan edessä täydellisesti kelpaava vanhurskaus, tosin aivan toisella tavalla, nimittäin kokonaan riippumatta ihmisen omista töistä siten, että toinen henkilö, Jumalan Poika, Jeesus Kristus, oli tullut tänne ja sen oman verensä hinnalla toimittanut ihmisille.

Vielä oli Paavali julistanut, että Jumalan hyvä ja armollinen tahto ja tarkoitus on nyt, että kaikki ihmiset ilman erotusta rientäisivät turvaamaan tähän heitä varten valmiiksi tehtyyn vanhurskauteen ja niin uskon kautta omistaisivat sen itselleen ollakseen vanhurskaita Jumalan edessä toisen aikaansaamassa ja tältä toiselta, nimittäin Herralta Jeesukselta, saadussa vanhurskaudessa. Ja niin apostoli lopulta yhdistää kaiken tämän ja lausuu selvän ja varman johtopäätöksen: *”Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain tekoja.”* (Room. 3: 28).

Ihminen päättelee langenneen järkensä avulla, että samoin kuin hän on Jumalan armon ja taivaan menettänyt pahojen töittensä kautta, samoin hän myös voi taas hyvillä töillään vaikuttaa siihen, että hän saa ne takaisin. Mutta tällainen luulo ei ole vain jotain inhimillistä ymmärtämättömyyttä, vaan se on ilmaus siitä synkeästä pimeydestä, joka syntiturmeluksen kautta on syöpynt lihaamme ja vereemme.

Näkymättömällä ja kauhealla voimalla pitää se ihmistä kahleissaan eikä ihmisvoima saata ketään vapauttaa siitä luulosta ja päästää oikeaan ymmär-

rykseen. Jollei Jumala armahtaisi ja auttaisi, menisi ihminen tuossa mielettömydessään sinne asti, missä herääminen siitä on jo liian myöhäistä. Tuo yleisesti vallalla oleva luulo, että ihminen omilla töillään vaikuttaa Jumalan mielisuosion saamiseen, ei ole siis mikään vähäinen asia, vaan niin voimallinen valhe, että vain Jumalan väkevä ja armias käsi saattaa temmata sen lumoista ja antaa oikean ymmärryksen ja valkeuden.

Jumalan sana opettaa meidät tuntemaan, kuinka perinpohjin turmeltunut lihamme on ja sanoo vielä: *”Mikä lihasta on syntynyt, on liha.”* (Joh. 3:16) Jos joku siis koettaa lihastaan saada esille sellaista hyvää, jolla hän voisi päästä Jumalan luo, on hänen vaivannäkönsä toivotonta, sillä sen tulos on aina vain samaa saastaista lihaa. Tosin useimmat tyytyvätkin tuohon pelkkään luuloon töistä ja ovat siitä hyvillään, mutta on myös niitä, jotka vakavissaan näkevät vaivaa tullakseen lain töitten kautta vanhurskaiksi ja autuaiksi. Heistä on kyllä suurta hyötyä valtiossa ja yhteiskunnallisessa elämässä, sillä he ovat kunniallisia kansalaisia, mikä on suuresti kiitettävä asia. Mutta yrittäminenkin pyhän Jumalan edessä on uhkarohkeinta mielettömyyttä, mihin ihminen saattaa sokeudessaan ryhtyä. Sen sijaan, että ihminen siten saisi Jumalan mielisuosion, saakin hän päinvastoin Jumalan vihan ja kirouksen. *”Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia; sillä kirjoitettu on: ’Kirottu on jokainen, joka ei pysy kaikessa, mitä on kirjoitettu lain kirjassa, niin että hän sen tekee!’”* Jumala siis vakavasti varottaa ihmistä etsimästä omilla töillään vanhurskautta ja autuutta Hänen edessään.

Kysymykseen: mitä ihmisen on sitten tehtävä, jotta hän tulisi autuaaksi, kuuluu vastaus: ei yhtään mitään, sillä siinä asiassa eivät ihmisen omat työt tule laisinkaan kysymykseen. Siihen on ollut tarpeen aivan toiset toimenpiteet. Jumalan iankaikkinen Poika on sitä varten tullut alas taivaasta, ottanut ihmisluonnon ja ihmisten puolesta täyttänyt Jumalan lain vanhurskaat vaatimukset aivan täydellisesti. *”Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi tehdyn lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan.”* (Gal. 4: 4, 5) Ihmisen omat työt eivät tule lainkaan kysymykseen, sillä Kristus teki jo kaikki. Ihmiselle kuuluu vain uskoa tuohon toisen toimittamaan vanhurskauteen ja olla siinä vanhurskas Jumalan edessä.

Näin erinomaisesti on Jumala asian järjestänyt ja vielä itse opettaa sen meille. Niin on nyt tämä lohdullinen, varma ja suora tie Jumalan luo ja taivaaseen, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain tekoja. Armollinen Jumala, jolta olemme tämän opin ja lohdutuksen saaneet, varjelkoon meitä edelleen sen valkeudessa niin, että saamme aivan ilman omia töitämme olla uskon kautta Kristukseen vanhurskaat, ja auttakoon hän, että myös sydämeistämme kavahdamme tuota mielettöntä, mutta voimallisesti ja huomaamatta lumoavaa töitten luuloa.

Kauko Valve
– Luterilainen 9/1926

Avaintenvalta ja rippi

Niin kuin perheenisän tulee teroittaa tämä yksinkertaisesti perhekunnalleen.

Mitä on avaintenvalta?

Avaintenvalta on se erityinen hengellinen valta, jonka Kristus on antanut seurakunnalleen maan päällä. Sen nojalla seurakunta antaa katuville synnit anteeksi, mutta sitoo katumatottomat synteihinsä, kunnes he katuvat niitä.

Missä tämä on kirjoitettu?

Johannes kirjoittaa evankeliuminsa 20. luvussa: Herra Jeesus puhalsi opetuslastensa päälle ja sanoi: ”*Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te annatte anteeksi, niille ne on anteeksi annettu; joiden synnit te pidätte, niille ne on pidätetty.*”

Mitä sinä uskot näiden sanojen nojalla?

Minä uskon, että kun kutsutut Kristuksen palvelijat hoitavat hänen jumalallisesta käskystään virkansa tehtäviä, erityisesti kun he sulkevat pois kristillisestä seurakunnasta julkisen ja katumattoman synnintekijän ja päästävät synneistä ne, jotka katuvat ja haluavat tehdä parannusta, että se on taivaassakin yhtä voimallista ja varmaa, kuin jos herramme Kristus tekisi sen itse.

Miten kristittyjä tulee opettaa käyttämään rippiä? Mitä rippi on?

Ripissä on kaksi kohtaa: Ensimmäinen, että tunnustamme syntimme. Toinen, että otamme vastaan rippisältä synninpäästön eli anteeksianton niin kuin itse Jumalalta, emmekä

epäile, vaan uskomme vakaasti, että synnit on tällä synninpäästöllä annettu anteeksi Jumalan edessä taivaassa.

Mitkä synnit tulee tunnustaa?

Jumalalle meidän tulee tunnustaa itsemme syyllisiksi kaikkiin synteihin, niihinkin, joita emme tunne, niin kuin teemme Herran rukouksessa. Mutta rippi-isälle meidän tulee tunnustaa ainoastaan ne synnit, jotka tiedämme ja sydämessämme tunnemme.

Mitkä ne ovat?

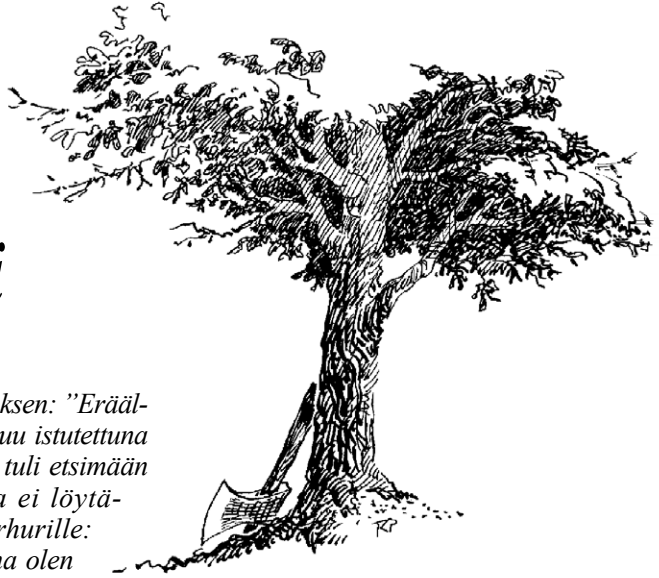
Tutki tässä kymmenen käskyn mukaan, oletko isä, äiti, poika, tytär, isäntä, emäntä tai palvelija. Oletko ollut tottelematon, uskonon, laiska, oletko loukannut toisen mieltä puhelein tai teoin, oletko varastanut, lyönyt laimin jotain, ollut huolimaton tai saanut aikaan vahinkoa.

Lyhyt ohje yksityisripin käyttämistä varten

Kun tarvitset yksityistä synninpäästöä, mene sielunhoitajasi luo ja puhuttele häntä seuraavasti: ”*Hyvä pastori, pyydän teitä kuulemaan rippiäni ja julistamaan minulle Jumalan puolesta synninpäästön.*” Kerro sitten hänelle, mikä murehduttaa sydäntäsi ja painaa omaatuntoasi. Kuuntele tarkoin, kun hän neuvoo ja lohduttaa sinua Jumalan sanalla sekä sitten Jumalan puolesta julistaa sinulle synninpäästön seuraavin sanoin: Herramme Jeesuksen Kristuksen puolesta ja käskystä minä annan sinulle sinun syntisi anteeksi Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Amen. Mene rauhaan!

*Vähä Katekismus ja Kristinoppi,
toinen uudistettu painos*

Vielä tämä vuosi

Hän puhui tämän vertauksen: ”Eräällä miehellä oli viikunapuu istutettuna viinitarhassaan; ja hän tuli etsimään siitä hedelmää, mutta ei löytänyt. Hän sanoi viinitarhurille: ’Katso, kolmena vuotena olen käynyt etsimässä hedelmää tästä viikunapuusta, mutta en ole löytänyt. Hakkaa se pois! Miksi se vielä laihduttaa maata?’ Mutta tämä vastasi ja sanoi hänelle: ’Herra, anna sen olla vielä tämä vuosi. Sillä aika muokkaan ja lannoitan maan sen ympäriltä. Ehkä se ensi vuonna tekee hedelmää, mutta jos ei, niin hakkaa se pois.’” (Luuk. 13:6-9)

Pikajuna porhalsi vinhaa vauhtia. Eräässä vaunussa istui mm. nuori saksalainen morsian; hän oli matkalla häihinsä ja uuteen kotiin uudessa maassa. Vaunussa oli myös vanki, käsirautoilla kytketty lainvalvojaan, joka vei häntä vankilaan. Aika on niin kuin tuo pikajuna. Se kiittää nopeasti eteenpäin ja vie meitä päämäärän. Se vie toisia taivaalliseen kotiin veriyhkänsä Jeesuksen luo. Mutta toisia se vie vankeina iankaikkiseen rangaistukseen. Kaikki olemme matkamiehiä. Vuosiluvun muuttuminen muis-

tuttaa meitä, että kohta ollaan perillä. Minkälainen on sinulla määränpää iankaikkisuudessa? Onko edessä iankaikkinen elämä vaiko iankaikkinen kadotus? Kaikki riippuu siitä, miten käytämme tämän lyhyen armonajan.

Lukemassamme vertauksessa Jeesus osoittaa, kuinka kelvottomasti moni on käyttänyt saamansa armonajan. Olemme kukin kuin tuo istutettu viikunapuu Jumalan viinitarhassa. Tarhan omistaja tuli etsimään hedelmää viikunapuustaan, mutta ei löytänyt. Puu määrättiin hävitettäväksi, mutta tarhuri, Herra Jeesus, pyysi tuolle puulle vielä yhden vuoden armonaikaa. Moni meistä on vain Jeesuksen esirukousten tähden vielä täällä armonajassa. Astuessamme uuden vuoden kynnyksen yli eteemme nousee sangen vakavana ja velvoittavana kysymys: *Kuinka voimme oikein käyttää saamamme armonajan?*

Meidän tulee huomata, että elämämme todellakin on armonaikaa.

Se on kokonaan Jumalan sulaa armoa, että olemme vielä elävien maassa. Jumalan edessä ei ainoallakaan meistä ole mitään elämisen oikeutta, sillä me olemme syntisiä. Hedelmäpuu on tarhassa vain sitä varten, että se kantaisi hedelmää. Tuo viikunapuu oli ollut hedelmätön jo monta vuotta. Ei se vastannut tarkoitustaan, eikä ollut siis mitään syytä sen jatkuvaan oloon tarhassa. Meidätkin Jumala on luonut, lunastanut ja pitänyt yllä vain yhtä tarkoitusta varten: että tuntisimme Jumalan ja kantaisimme hänen tuntemisensa mukaista hedelmää.

Näistä hedelmistä Raamattu sanoo: *”Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensä hillitseminen”* (Gal. 5:22). Löytääkö Jumala meistä tällaista hedelmää tänä päivänä? Miten on rakkautemme laita? Ehkä se kohdistui vain omaan itseemme. Jos rakkaus vaati – niin kuin se aina vaatii – antamista, uhrausta, palvelua, kärsimistä, ehkäpä rakkautta ei löytynytäkään, ei Jumalaa eikä lähimmäistä kohtaan. Ja onko meillä todellinen ilo, ilo Herrassa, ilo autuudessamme, vai olivatko ilon aiheina maalliset ja katoavaiset? Onko omantunnon rauha, rauha syntien anteeksisaamisessa ja sovinnossa Jumalan kanssa? Ja miten on noiden toisten Hengen hedelmien laita? Ehkä niiden asemesta hän löytääkin meistä kärsimättömyyttä, tylyyttä, häijyyttä, uskottomuutta, ylpeyttä ja itsekkyyttä.

Hengen hedelmien puute osoittaa, ettei ole Hengen elämää. Ei ole Jumalan mielen mukaista murhetta syntiemme tähden eikä Hengen synnyttämää uskoa syntien anteeksisaamiseen. Kun ei ole uskoa Herraan Jeesukseen, niin ei myöskään voi olla uskon hedelmiä. Sillä uskon ensimmäisiä hedelmiä ovat rakkaus, oman tunnon rauha ja autuuden ilo. Koetkaamme siis itseämme, olemmeko uskossa. Tekstissä erityisesti puhutaan laiminlyönnin synneistä. Kauhain laiminlyönti on olla uskomatta Jeesukseen Vapahtajanamme. Jos se laiminlyödään, silloin seuraavat kaikki muutkin laiminlyönnit. Onhan se sanomatonta Jumalan armoa, että sellainenkin ihminen, joka on vastustanut Pyhän Hengen työtä eikä ole paennut Jeesuksen ansion turviin, saa vielä elää täällä armonajassa. Sulaa armoa se on, että myös sellainen, jonka uskonelämä on riutunut ja sammumaisillaan, saa vielä alkaa uuden armovuoden. Sanokaamme Jeremian kanssa: *”Herran armoa on, ettemme ole aivan hävinneet”* (Valit. 3:22).

Huomaamme edelleen, että elämämme on todella armonaikaa, kun muistamme, missä tuo puu oli. Ei se kasvanut villinä hoidon puutteessa, vaan oli istutettu viinitarhaan. Meidätkin on istutettu Pyhässä Kasteessa Jumalan tarhaan, hänen seurakuntansa. Hän on säädöksillään aidannut sen ja on erottanut sen maailmasta. Olemme tarhassa, jossa on puhdas Jumalan sana ja väärentämättömät sakramentit ja jossa taitava tarhuri, Herra Jeesus, hoitaa meitä saarnavirkansa kautta rikkailta armonvälineil-

lä. Kuinka paljon onkaan niitä, joilla ei ole tällaista armoa! He ovat joko näkyvän kristillisen seurakunnan ulkopuolella tai ovat sellaisessa tarhassa, joka ei ole hoidettu, jossa aidat ovat kumossa ja jossa ei ole Jumalan sanan puhdas oppi. Kulunut vuosikin on ollut todellisen, rikkaan armon kultaista aikaa, kun sanan ja sakramenttien kautta Jumalan pelastava armo on tulvimalla tullut osaksemme.

Onpa tämä aika ollut monelle aivan erikoisessa mielessä armonaikaa. Tuo hedelmätön puu sai vielä jäädä tarhaan vain tarhurin esirukousten tähden. On niitä, joiden kohdalla Jumala on sanonut: ”Hakkaa se pois!” Jumalan kärsivällisyys ja pitkämielisyys loppuu, kun ihminen jatkuvasti vastustaa hänen sanaansa ja hänen Henkensä armoitustyötä. Hän poistaa tarhastaan tuon kelvottoman puun ja heittää sen helvetin roviolle palamaan. Monen kohdalla olisi varmaankin niin tapahtunut kulu-neena vuonna, ellei armonaikaa olisi vielä lisätty Jeesuksen tähden. Sitä on jatkettu vain määrätty, lyhyt aika. Se on pian mennyt ohi. Vähän aikaa on enää jäljellä kuulla Jumalan pelastavaa sanaa. On vain vähän aikaa enää tilaisuus kantaa evankeliumin mukaista hedelmää. Nyt on otollinen aika, nyt on pelastuksen päivä. Huomenna voi kuoleman kirves jo katkaista puun.

Elämämme on siis todella armonaikaa. Mutta voidaksemme oikein käyttää tämän lyhyen armonajan, meidän tulee ottaa vastaan tarjolla oleva Jumalan armo.

Meidän tulee ottaa vastaan tarjolla oleva Jumalan armo.

”Herra, anna sen olla vielä tämä vuosi. Sillä aikaa muokkaan ja lannoitan maan sen ympäriltä. Ehkä se ensi vuonna tekee hedelmää, mutta jos ei, niin hakkaa se pois.” Näin tarhuri Jeesus on rukoillut puolestamme. Hän ei tahdo, että yksikään hukkuisi. Hän tekee kaiken, mitä tehdä voidaan, syntisen pelastamiseksi.

Hän alkoi kuokkia tuon tarhassa olevan hedelmättömän puun ympäriltä. Hän kitki pois muut kasvit ja muokkasi maan pehmeäksi. Niin hän on tehnyt meillekin. Koettelemusten kuokalla hän on hakannut pois nuo vahingolliset kasvit ja pensaat, jotka ovat estäneet uskonkuuliaisuutta. Hän on tehnyt kuohkeaksi tuon kovan ja ketoontuneen maan. Hän on polkenut lain lapion syvälle juuriin saakka, että synty paljastuisi ja heräisi nälkä ja jano armon perään.

Tuohon muokattuun maahan hän on sitten runsaasti sirotellut ravintoaineita. Vapahtajanrakkautensa ylenpalttinen suuruus, kalliilla verellään ansaittu anteeksiantamuksen rikkaus, hänen jumalallisen armonsansa runsaus, kaikki pantiin tuon syntisen kohdalle. Näin on kasteessa annettu lupaus, uudestisyntymisen peso ja Pyhän Hengen uudistus runsaana vuodatettu ylitsesi. Näin on sovintoveren puhdistava voima, Jumalan armahtava laupeus ja kaikki autuuden aarteet sinulle kannettu evankeliumin sanassa. Näin on eteesi asetettu taivaalliset herkut Jeesuksen ruumiin ja veren sakramentissa. Näin tarjotaan sinulle

lahjana, armosta ilmaiseksi anteeksi-antamus, autuus ja elämä. Tämä on nyt armonajan oikeaa käyttöä, että otat vastaan Jumalan suuren, ihmeellisen armon.

Jumala on tehnyt kaikkensa sinun pelastamisesi. Jeesus aikanaan kuoli jumalattomien edestä ja hankki sinullekin iankaikkisen lunastuksen. Sinulla on ollut hänen sanansa ja sakramenttinsa puhtaina kaikessa rikkaudessaan. Niiden kautta on Pyhä Henki ahkerasti ja uskollisesti työtään tehnyt, jotta pelastava usko syntyisi ja vahvistuisi. Ei ole yhtäkään syytä, miksi sinä et olisi kristitty, Kristuksen uskovainen. Hän on poistanut kaikki esteet. Kaikki tilaisuudet hän on sinulle antanut. *”Mitä viinitarhalleni olisi vielä ollut tehtävä”, hän kysyy, ”jota en olisi sille tehnyt?”* (Jes.5:4). Oi, käytä siis hyväksesi Jumalan armo!

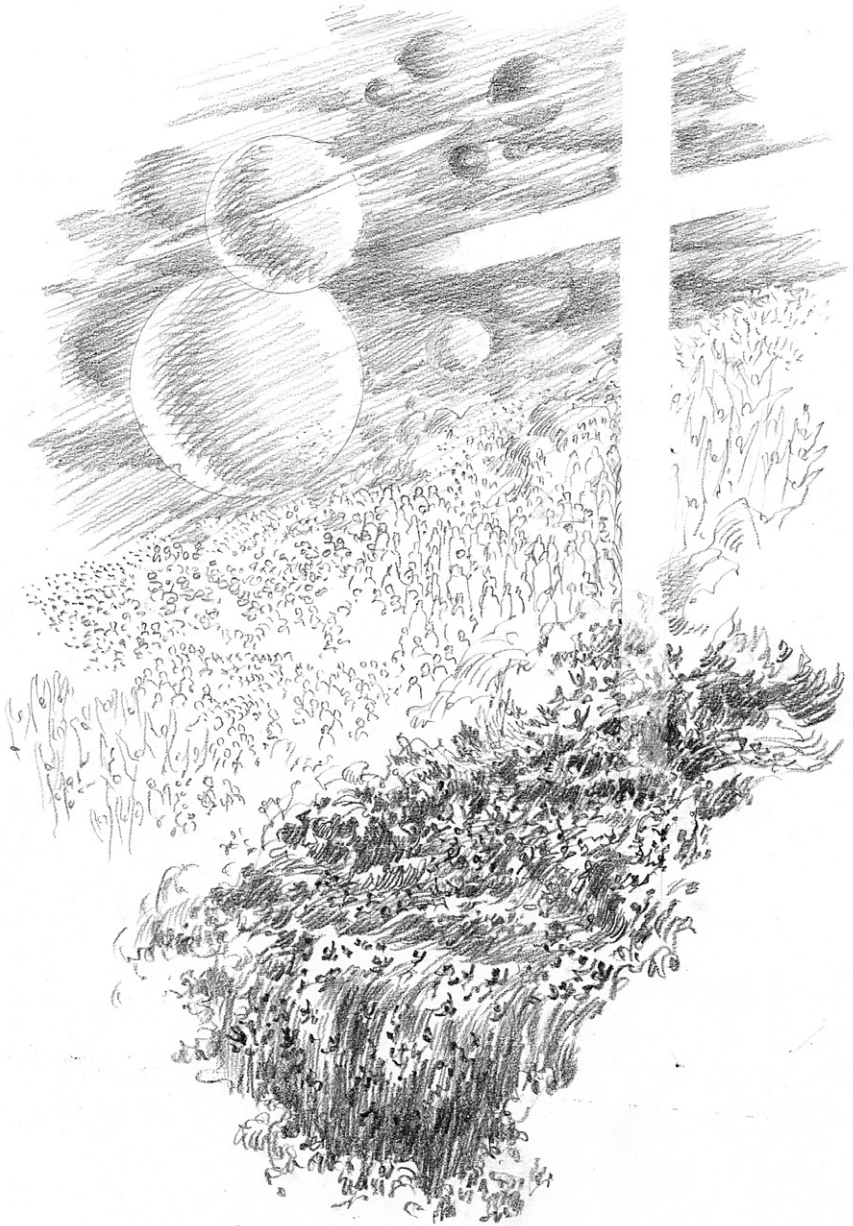
Jumala on myös tahtonut saada meitä uskovaisiaan kasvamaan armossa ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa, niin että meissä oleva Jumalan ihminen olisi täydellinen, valmis kaikkiin hyviin tekoihin. Meille on opetettu, ei vain muutamia lempikohtia Jumalan sanasta, vaan kaikki hänen neuvonsa. Kaikki mikä on kirjoitettu, on tarpeellinen meille opetuksesi, nuhteeksi, kasvatukseksi vanhurskaudessa. Ei Jumala tahdo, että me jäämmekeskasvuisiksi, vaan että me kasvamme täysiksi miehiksi ja naisiksi Kristuksen varrenmitan mukaan. Seurakunnissamme on alusta asti tehty uskollisesti opetustyötä.

Lukekaamme, tutkikaamme, kasva-kaamme! Se on armonajan oikeaa käyttöä.

Jumala on myös antanut meille runsaat mahdollisuudet kantaa uskon hedelmiä. Hänen seurakunnassaan on työtä jokaiselle. Tarvitaan palvelusta, uhrausta, esirukousta. Tarvitaan rakkautta, ystävällisyyttä, pitkämielisyyttä, hyvyttä, uskollisuutta, sävyisyyttä, itsensähillitsemistä. Niitä tarvitaan seurakunnissamme, työpaikoissamme, kodeissamme. Meille on annettu Jumalan armo voimaksi uuteen elämään. Ottakaamme siis vastaan tämä Jumalan armo niin, ettei se meiltä hukkaan mene ja ettei se olisi meille turhaan annettu.

Mutta sinä, armolapsi, tunnet ja tuomitset itsesi aivan kelvottomaksi puuksi. Tämä on vanhurskauttavan uskon ominaisuus, ettei se näe eikä tunne ihmisessä mitään hyvää eikä luota mihinkään ihmistekoon, vaan Kristuksen ansioon yksinensä. Mutta heti, kun sinä uskossa näin pakenet kokonaan armon turviin, on usko jo tullut hedelmälliseksi. Se nyt jo rukoilee Jumalalta voimaa ja apua uuteen elämään ja on antanut sinulle halun vaeltaa Jumalan lapsena, kaikessa mieliksi taivaalliselle Isällesi. Usko näkee, että elämämme on todellakin armonaikaa, ja usko omistaa tarjolla olevan armon. Tällainen usko on elävä ja toimelias ja todellakin käyttää oikein tämän kalliin armonajan.

*Gustaf A. Aho
– Tiedän Lunastajani elävän*

Neljä ihanaa lopunajan tunnusmerkkiä

”Sana, jonka Jesaja, Aamosin poika, näki Juudasta ja Jerusalemissa. On oleva aikojen lopulla: Herran temppelin vuori on oleva vahva, kaikkia muita vuoria ylempänä, kukkuloista korkeimpana, ja kaikista pakanakansoista vaeltava virtanaan sinne väkeä. Monet kansakunnat vaeltavat sinne ja sanovat: Tulkaa mukaan ja nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin Jumalan temppeliin, niin hän opettaa meille tiensä ja me vaellamme hänen polkujaan, sillä Siionista lähtee laki ja Jerusalemissa Herran sana. Hän tuomitsee pakanoiden kesken ja myöntää oikeuden monille kansakunnille. Silloin he takovat miekkansa auranjärjiksi ja keihäänsä viinive-soimiksi eikä kansa nosta miekkaa toistaan vastaan eivätkä he enää opettele käymään sotia. Jaakobin heimo, lähtekää mukaan! Vaeltakaamme Herran valkeudessa.” (Jes. 2:1–5)

Varmasti olemme kaikki yhtä mieltä siitä, että kristikunnassa eletään luopumuksen aikaa ja että Raamatun ennustamat Kristuksen toisen tulemisen merkit esiintyvät yhä tiheämpinä. Tällaisena aikana kristityt tarvitsevat erityisesti Jumalan sanan tukea ja lohdutusta. Profeetta Jesaja mainitsee teks-

tissämme erityisesti neljä lopunajan tunnusmerkkiä. Ne ovat: 1. Siionin vuori on korkein. 2. Pakanoita tulee suurin joukoin Jumalan valtakuntaan. 3. He kutsuvat sinne kaikkia, myös juutalaisia. 4. Tässä valtakunnassa vallitsevat rauha ja rauhantyöt. Etsimme nyt näistä asioista uskonelämäämme tukea, lohdutusta ja kannustusta.

1. Siionin vuori on korkein

Millaisessa arvossa meille on Kristuksen Kirkko, se Kirkko, jonka Kristus-Ylkä vie Karitsan iäsiin häihin ja johon täällä pitäydymme Kirkon puhtaiden tuntomerkkien mukaan? Jos emme arvosta emmekä rakasta sitä, helppoahan silloin on siitä luopua. Jos se ei merkitse meille paljoakaan, miksi silloin olisimme Jumalan työtovereina sitä edistämässä ja miksi siihen muita kutsuisimme? Jos ymmärrämme Kristuksen Kirkon korkean arvon, silloin emme halua mistään hinnasta sitä jättää. Jumalan Seurakunta saa arvonsa Jumalalta eikä ihmisiltä. Sen arvo ei ole sen jäsenissä, vaan sen päässä, Kristuksessa, syntiselle kallisarvoisessa ja luovuttamattomassa aarteessa. Katsokaamme siis, mitä Jumala itse lausuu Seurakunnastaan tekstissämme.

Herra sanoo näin: *”On oleva*

aikojen lopulla: Herran temppelin vuori on oleva vahva, kaikkia muita vuoria ylempänä, kukkuloista korkeimpana.” Puhutaan aikojen lopusta. Voisimme tämän kohdan kääntää selvemmin: *”Näin tapahtuu aikojen lopulla: Herran huoneen vuori on vahvasti perustettu, ylimmäisenä kaikista vuorista, kukkuloista korkeimpana.”*

Juudan pääkaupunki, Jerusalem, temppeleinen oli Siionin vuorella. Israelissa oli muitakin vuoria ja kukkuloita, joille oli rakennettu tempeleitä ja uhripaikkoja, mutta Herra ei ollut niitä käskenyt eikä hyväksynyt niiden menoja. Ne olivat synnin harjoituksen paikkoja, sillä kaikki, mihin ryhdytään hengellisissä asioissa vastoin Jumalan sanaa, on syntiä. Juuda sen sijaan edusti Vanhan liiton aikana oikeata Kirkkoa ja Jerusalem oikeata jumalanpalvelusta. Vieläpä Jerusalem oli ainoa paikka, jonne Jumala oli säätänyt uhrijumalanpalveluksen. Sen temppelivuori oli Jumalan silmissä muita uhrikukkuloita verrattomasti ylempänä, niin kuin taivas on korkeampi helvetin kuiluja. Metreissä mitattuna Siion ei ole edes Palestiinan, saati sitten koko maailman korkein vuori. Pakanat eivät antaneet arvoa Siionin vuoren jumalanpalvelusmenoille eivätkä Herralle. Juudassakin syylistyttiin epäjumalanpalvelukseen. Siion ei ollut korkea edes heidän omissa silmissään. Lopulta Herra karkotti Juudan Babyloniin (v. 598 ja v. 586 eKr.), temppeli hävitettiin (v. 586 eKr.) ja jumalanpalvelus

Jerusalemossa lakkasi. Temppelin kohtalo oli karkotuksessa oleville uskoville suuri murhe. Jesaja ennustaa tulevien polvien lohdutukseksi, että kerran kaikki on toisin kuin heidän aikanaan. Herran temppelin vuori on silloin luja. Sitä eivät maanjäristykset järkytä eikä sota tuhoa. Se on myös korkein – ei enää halveksittu. Kun ennen pakanat valloittivat sen ja hävittivät sitä, he nyt aivan suurena virtana rientävät sinne Herraa palvelemaan. He kutsuvat toinen toisiansa nousemaan sinne suuren innostuksen vallassa ja haluavat oppia tuntemaan Jumalan tiet ja Jumalan sanan. Nyt he tunnustavat: *”Siionista lähtee laki ja Jerusalemissa Herran sana.”*

Vapahtajamme lausui tästä ajasta: *”Tulee aika, jolloin ette rukoile Isää tällä vuorella (Samariassa) ettekä Jerusalemissa. Te kumarratte sitä, mitä ette tunne. Me kumarramme sitä, minkä tunnemme. Sillä pelastus on juutalaisista. Mutta tulee aika ja on jo, jolloin totiset rukoilijat rukoilevat Isää Hengessä ja totuudessa.”* (Joh. 4:21–23)

Jumalan Seurakunta, Uuden liiton Sion, on Kristus-kalliolla eivätkä helvetin portitkaan sitä voita (Matt. 16:18). Kristus on Seurakunnan kallioperustus. Hän on sitä koko viimeisten päivien ajan, vielä viimeisenäkin päivänä, ja iäisesti. Miten lujan turvan tämä antaa meille kaiken luopumuksen keskellä. Kristus-kallio ei murru. Se kestää, ja tämän mukana pysyy voimassa koko Kristuksen lunas-

tustyö ja se toivo, joka sen varaan rakentuu.

Tämä Siionin vuori on kaikkia muita vuoria korkeampi, verrattomasti ylempänä kaikkia ihmisajatuksia ja uskontoja. Siitä apostoli Paavali lausuu: ”*puhumme salattua Jumalan viisautta... sitä... mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen nousut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat.*” (1 Kor. 2:7–9) Profeetta Jesaja kirjoittaa: ”*Sillä minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne, eivätkä teidän tienne ole minun teitänni, sanoo Herra. Vaan niin paljon korkeampi kuin taivas on maata, ovat minun tieni korkeammat teidän teitänne ja minun ajatukseni teidän ajatuksianne.*” (Jes. 55:8–9)

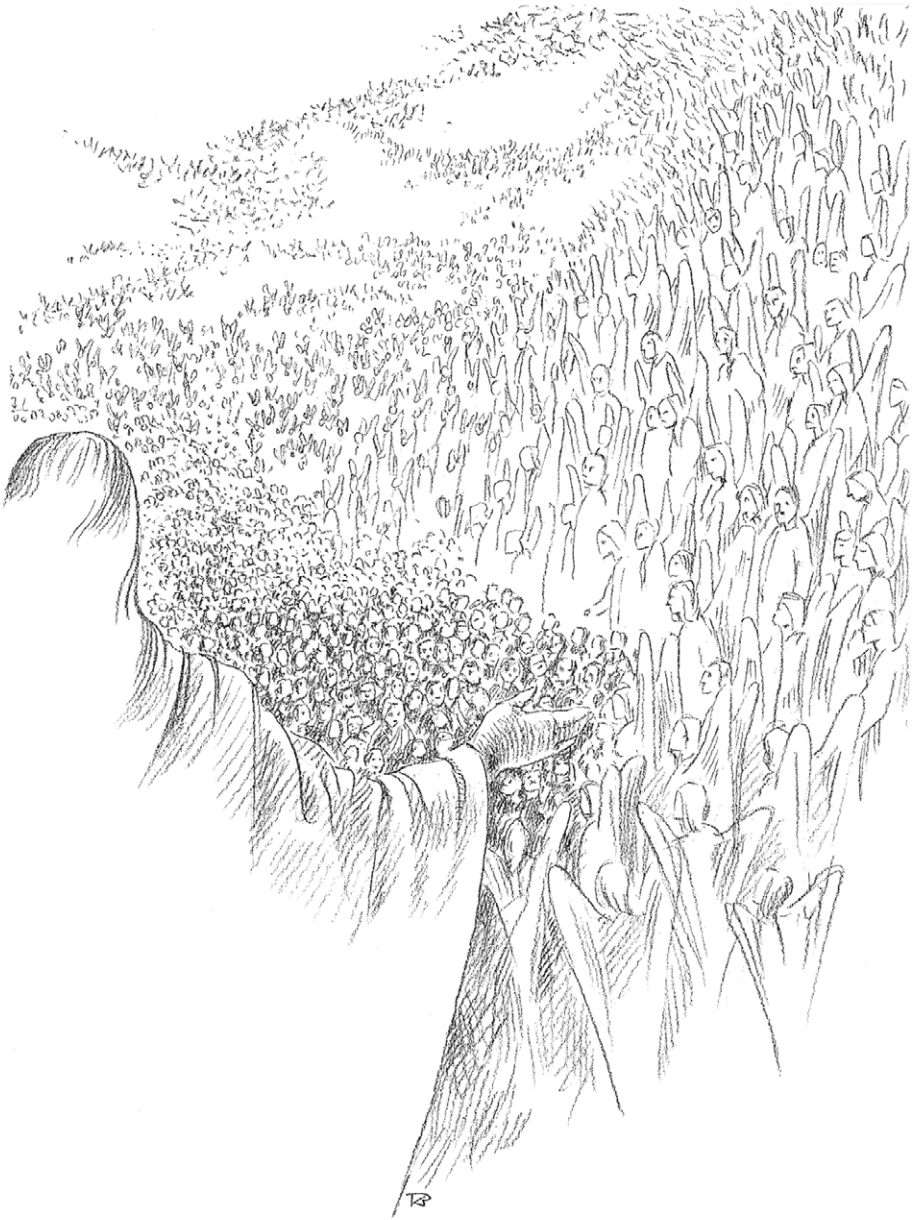
Siionin vuori on muita ylempänä – riippumatta sen saamasta arvostuksesta – todellisen arvonsa tähden. Armon evankeliumi on asia, jota eivät pakanauskonnot eivätkä ideologiat tunne. Ne voivat parhaimmillaankin opettaa vain tekoja ja ihmiseltä vaadittavaa rakkautta. Ne ovat kylmiä ja lohduttomia pelastuksen asiassa. Kristus sen sijaan on täynnä rakkautta – uhrautunutta rakkautta, ja tämä rakkaus antaa lohtua, lämpöä, toivoa ja kestävyyttä.

2. Pakanoita tulee suurin joukoin Jumalan valtakuntaan.

Profeetta Jesaja lausuu: ”*kaikista pakanakansoista vaeltavaa virtanaan sinne väkeä. Monet kansakunnat*

vaeltavat sinne ja sanovat: 'Tulkaa mukaan ja nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin Jumalan temppeliin, niin hän opettaa meille tiensä ja me vaellamme hänen polkujaan, sillä Siionista lähtee laki ja Jerusalemissa Herran sana.'”

Muistamme, että Jesaja tähyää näyssään Uuteen liittoon. Silloin pakanoita tulee valtavana virtana Herran temppelin vuorelle. Alhaalta, laaksoista, syövereistä, pohjamudista, maailman merestä nöyryytettyjen vuolas virta kulkee ylös korkeimman vuoren huipulle. ”*Olette tulleet Siionin vuoren luo ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin luo, ja kymmenien tuhansien enkelien luo*”, Heprealaiskirje sanoo uskovista. (Hepr. 12:22) Yhden ja saman vuoren tykö tulevat kaikki uskovat, ovat he sitten juutalaisia tai pakanoita. Kysymyksessä ei ole fyysinen siirtyminen ja muuttoliike Palestiinaan, vaan usko, joka tuo Siionin vuoren meille sinne, missä olemme, sillä Kristus ei ole vain yhdessä paikassa, vaan kaikkialla ja hänen tykönsä tullaan sanan ja sakramenttien kautta. Usko nostaa syntisen ylös perisyntien syövereistä ja pahojen tekojen pohjamudista ja tekee hänet pyhien kansalaiseksi ja Jumalan perheen jäseneksi. Sen se tekee yksin Kristuksen tähden, ilman meidän ansioitamme tai kykyjämme. Se on Jumalan lahja. Kristus sanoi kerran: ”*Jos teillä olisi uskoa sinapinsiemenenkään verran, niin te voisitte sanoa tälle vuorelle: 'Siirry*

täältä tuonne’, ja se siirtyisi, eikä mikään olisi teille mahdotonta” (Matt. 17:20). Saamme käydä Kristuksen tykö ja hänen Seurakuntaansa siellä, missä ovat sana ja sakramentit Kristuksen tahtomalla tavalla emmekä ole riippuvaisia ihmiskulteista ja niiden paikoista. Kristuksen Seurakunta avautuu uskolle, eikä sitä tarvita kuin sinapinsiemenen verran.

Tämä päivä, loppiainen, on pakanain juhlapäivä, meidän juhlapäivämme Jumalan armon kiitokseksi. Itämaan tietäjät olivat ensimmäiset pakanat, jotka tulivat Jeesusta kumartamaan. Sen jälkeen on käynyt paisuva virta kaikkialta maailmasta hänen tykönsä ja yhä käy viimeiseen päivään asti, kunnes viimeinenkin valituista on koottu Kristuksen laumaan. Jesaja näkee tämän näyssä kuin yhtenä jatkuvana suurena virtana. Me ehkä tuijotamme liikaa siihen, mitä juuri nyt tapahtuu omissa oloissamme. Jesaja kehottaa meitä katsomaan uskon silmin, miten Uuden liiton aikana kaikista kansoista tullaan pyhään temppeliin Herraa kumartamaan. Innostunut kansain virta nousee Herran vuorelle. Omantunnon taakat on jätetty. Päällimmäisenä on autuuden ilo.

3. Pakanakristityt kutsuvat sinne kaikkia, myös juutalaisia.

Tekstimme sanoo: *”Monet kansakunnat vaeltavat sinne ja sanovat: ”Tulkaa mukaan ja nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin Jumalan temppeliin, niin hän opettaa meille tiensä ja me vaellamme hänen polkujaan,*

sillä Siionista lähtee laki ja Jerusalemissa Herran sana. Jaakobin heimo, lähtekää mukaan! Vaeltakaamme Herran valkeudessa.”

Mikä saa innostuksen nousemaan, niin että kansat liikehtivät ja ihmiset sanovat toisilleen: Tulkaa mukaan! Innostus johtuu tärkeästä löydöstä. On löydetty Jumalan sana, tuo omistamisen arvoinen aarrearkku, joka pitää sisällään syntisten Vapahtajan, tuo sana, joka neuvoo tien iankaikkiseen elämään, Herran sana, joka varjelee eksymyksiltä ja perkeleen petokselta. Omantunnon taakasta vapautunut sanoo toisillekin: Tulepa mukaan!

Armon osaksensa saanut tietää, ettei perimmäisten kysymysten äärellä auta filosofia, tiede, ihmisily eivätkä suurimmatkaan uhraukset, vaan yksin Herra. Hänen apunsa on siellä, missä on hänen sanansa. Herran oma tunnustautuu Jumalan sanaan sellaisena kuin se on lähtenyt Siionista ja Jerusalemissa, toisin sanoen apostolisprofeettalliseen Raamatun sanaan. Siellä, missä on hänen sanansa käytössä, on hänen Seurakuntansakin, se armahdettujen joukko, joka kuuluttaa: Tulkaa mukaan!

Jumalamme on kärsivällinen. Yhä uudestaan ja uudestaan, sukupolvi toisensa jälkeen, monesti samallekin ihmiselle useita kertoja Jumala uudistaa kutsunsa. Näin hän tekee pakanakansojen kesellä, niin hän tekee myös juutalaisille, joille tekstimme sanoo: *”Jaakobin heimo, tulkaamme, vaeltakaamme Herran valkeudessa.”* Sillekin sanotaan: Tulkaa mukaan!

Pakanat kutsuvat Jaakobin heimoa liittymään lopun ajan seurakuntaan ja vaeltamaan Herran valossa. Aluksi apostolit, jotka olivat juutalaisia, kutsuivat pakanoita liittymään hengelliseen Israeliin, mutta pian osat vaihtuivat. Toteutui Jumalan sana: *”minäkin herätän heidän kiivautensa kansalla, joka ei ole kansa. Vihoitan heidät houkalla pakanakansalla.”* (5 Moos. 32:21) Uuden liiton Seurakunta seuraa Herraansa Kristusta ja kutsuu myös juutalaisia uskomaan häneen.

Herra kuvataan säteileväksi valoksi, joka näyttää tietä vaeltajalle edellä kulkien. Kuva oli israelilaisille tuttu autiomaavaelluksen ajoilta, kun Herra kulki yöllä tulenpatsaassa kansan edellä. (2 Moos. 13:21) Jesaja puhuu muuallakin kirjassaan Herrasta valona. Hän sanoo: *”Minä, Herra, olen... pannut sinut kansoille liitoksi ja pakanoille valkeudeksi”* (Jes. 42:6); *”panen sinut pakanoille valkeudeksi”* (Jes. 49:6); *”Kansat vaeltavat valkeuttasi kohden, kuninkaas aamukoittosi kirkkautta kohti”* (Jes. 60:3). Johannes puhuu Sanasta, joka tuli lihaksi ja *”telttamajaili”* meidän keskellämme. Hänellä ei ollut omaa, kiinteätä asumusta. Silti hän oli valo (Joh. 1:4–5,9). Jesaja ennustaa, että pakanat kutsuvat juutalaisia seuraamaan Jeesusta, Valoa. Emme siis vaella pimeässä, haparoiden tietä tuntematta, vaan kuljemme turvallisesti Herramme askelissa, Sanan valossa.

Kutsu esitetään *”Jaakobin heimolle”*. Sananvalinta korostaa Israelin lankeemusta. Jaakob oli Israelin kantaisän alkuperäinen nimi. Sitä hän

ei ollut saanut uskonsa mukaan, vaan se kuvasi häntä petturina. *”Oikeinpa häntä kutsutaankin Jaakobiksi. Sillä hän on nyt kahdesti minut pettänyt”*, Eesau sanoi (1 Moos. 27:36). Kutsu osoittaa, ettei lihallinen Israel vaella totuudessa, vaan sen tulee kääntyä. Nimi Israel olisi kuvannut Jaakobia uskon taistelijana, mikä ei sovi lihalliseen Israeliin.

Niin meillekin kaikuu kutsu: Tulkaa mukaan! Kutsumme edelleen toisia: Tulkaa mukaan! Tulkaa mukaan iloitsemaan autuudesta ja tekemään lähetystyötä – omassa maassa, vierailuilla mailla, sen mukaan kuin Jumala avaa ovia ja antaa voimia. Maahan kylvetään pieni, mitätön siemen. Mutta jos se tuottaa 30 jyvää, ja nämä kylvetään seuraavana kesänä, ja jatketaan kylvään joka kesä edellisen kesän sato, niin viidentenä kesänä jyviä on niin paljon kuin ihmisiä Pohjoismaissa ja seitsemäntenä kesänä kolme kertaa niin paljon kuin ihmisiä on maailmassa. Turhaan Jumalan sana ei sano: *”kuka pitää halpana pienten alkujen päivän”* (Sak. 4:10). Evankeliumi lähti kaikkialle maailmaan kahdentoista apostolin viemänä ja levisi nopeasti hyvin laajalle. Tänäkin kylvetty sanan siemen voi tuottaa suuren sadon, vaikka emme tiedä, milloin ja missä. Toisin paikoin sanaa vastustetaan ja se hylätään, mutta aina jostakin löytyy sydämiä, joissa se itää, kasvaa ja tuottaa runsaan hedelmän. *”Olkaa aina innokkaat Herran työssä tietäen, että vaivannäkönnne ei ole turhaa Herrassa”* (1 Kor. 15:58).

4. Kristuksen valtakunnassa vallitsevat rauha ja rauhentyöt.

Herra on opettaja. Hän on myös tuomari, oikeuden jakaja. Tekstimme sanoo: *”Hän tuomitsee pakanakansojen kesken, säätää oikeutta monille kansoille. Niin he takovat miekkansa vantaiksi (aurankärjiksi) ja keihäänsä vesureiksi; kansa ei nosta miekkaa kansaa vastaan eivätkä he enää opettele sotimaan.”* Mooseksella samoin kuin Israelin tuomareilla ja kuninkailla oli tehtävänä oikeuden jakaminen. Tämä esikuva toteutui hengellisesti Jeesuksen tulon myötä. Jeesus sanoutui irti maallisesta oikeuden jakamisesta. Hän sanoi eräälle miehelle, joka pyysi häntä hoitamaan perinnönjakoa: *”Ihminen, kuka on asettanut minut teille tuomariksi tai jakomieheksi”* (Luuk. 12:14). Jeesus on luvannut olla joka päivä Seurakuntansa kanssa, kun se harjoittaa avaintenvaltaa päästään katuvat synneistä ja sitoen katumatomat synteihinsä, kunnes katuvat. Vihan ja koston mieliala kaikkooa ja tilalle tulevat esirukous, siunausta toivottava mieli ja rakentava työ. Auralla muokataan maa hedelmälliseksi ja viinivesoimella pidetään köynnös tuottavana. Tämä tapahtuu oikean lain ja evankeliumin saarnan ja sen mukaisen sielunhoidon kautta seurakunnassa.

Vanhassa liitossa Israel joutui maallisin sodin puolustamaan maata, jonka Herra oli sille antanut ja jossa Vapahtajan oli määrä syntyä ja toimittaa lunastustyönsä. Väärät profeetat piti Mooseksen lain mukaan

tappaa, kuten profeetta Elia teki. Myös julkijumalattomille oli säädetty kuolemanrangaistus. Uuteen liittoon Jeesus asetti uuden toimintatavan. Valhevehnää ei saanut repiä juurineen pellostä, joka on maailma. (Matt. 13:28–30) Rikkonutta veljeä tuli ojentaa sanalla. (Matt. 18:15–20) Syntistä naista ei kivitetty. (Joh. 8:3–11) Harhaoppista tuli varoittaa kerran tai kahdesti ja sitten karttaa. (Tiit. 3:10) Rikkojia tuli ojentaa Jumalan sanalla, ei ulkonaisilla rangaistuksilla. Nyt on ”maassa rauha”, julistivat enkelit jouluyönä. Tätä hengellistä rauhaa ilmentävät myös Jumalan sanan mukaiset seurakunnan toimintatavat. Niihin ei sovi maallinen valtapolitiikka eikä miekkalähetys. Jesajan ennustus rauhantilasta on käsitettävä hengelliseksi rauhaksi, ei ulkonaiseksi maailman rauhaksi.

Saamme olla mukana rauhan työssä, – sydämessä Jumalan rauha ja hänen rauhan ajatuksensa.

Saamme sanoa Lina Sandellin kanssa:

*Sun sanas’, Jeesus, säilyy vain,
Sun valtakuntas kestää,*

*Vaikk’ valheen valta raivokkain
Sen voiman tahtoo estää.*

*Sun valtakuntas’, voittava Van-
hurskaudella, rauhalla,*

Ain’ halki aikain säilyy.

Lina Sandell. SK1961 nro 128:1

*Markku Särelä
”Rauha teille!” – Saarnakirja, osa 1*

”Sillä Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme tulleet tähän päätökseen, että yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet.”
(2 Kor. 5:14)

Kaikkien puolesta annettu uhri

Aadamin lankeemuksen myötä kuolema, synnin palkka (Room. 6:23), tuli ihmisen osaksi kolmessa eri muodossa: hengellisenä, ajallisenä ja iankaikkisena kuolemana. Hengellinen kuolema tarkoittaa yhteyden katkeamista Jumalaan – tilannetta, jossa suhdetta Jumalaan ei enää ole. Hengellinen kuolema on sisäinen kuolema. Sitä seuraa ajallinen kuolema. Tilastokeskuksen kuolemansyytilastojen mukaan ihmiset kuolevat yleisimmin verenkiertoelinten sairauksiin, kasvaimiin ja muistisairauksiin. Näistä syistä huolimatta kuoleman perimmäinen syy juontaa juurensa Aadamin lankeemukseen.

Ajallinen kuolemakin on suuri katastrofi. Emme kuitenkaan aina ymmärrä sitä täysin, koska olemme tottuneet pitämään kuolemaa luonnollisena osana elämää. Todellisuudessa kuolema ei kuitenkaan kuulu elämään. Ajallisessa kuolemassa ihminen hajoaa: ruumis ja sielu, jotka Jumala loi yhdeksi kokonaisuudeksi, erotetaan toisistaan.

Lopulta näitä kahta kuoleman muotoa seuraa ikuinen kuolema – loputon kärsimys ja ahdistus kadotuksessa, jossa ihminen on tietoisessa tilassa erossa Jumalasta. Mutta Jeesus, armollinen ja rakastava Jumalan Poika sekä

Vapahtaja, näki meidät sidottuina kuolemaan ja tuli ihmiseksi. Hän otti vapaaehtoisesti kantaakseen kuoleman, synnin palkan. Tähän Jumalan armoon viitaten Herran apostoli Paavali kirjoittaa: *”Yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet.”* Kristus kuoli kaikkien puolesta, ja näin Jumalan edessä kaikki ovat kuolleet; jokainen on kärsinyt syntiensä rangaistuksen. Hänen kuolemansa oli sijaiskuolema – kaikkien ihmisten puolesta annettu, heidän syntinsä sovittava ja hyvittävä uhri. Sinunkin syntiesi palkan Isä maksoi Pojalleen, siis myös sinä olet kuollut. Paavali julistaa: *”Joka on kuollut, on vanhurskautunut pois synnistä”* (Room. 6:7).

Meidän ei tarvitse tehdä mitään itse. Usko tarttuu evankeliumiin ja luottaa yksin siihen. Usko ei katso itseensä, vaan kiinnittää katseensa ristien ilosanomaan. Taivaaseen pääsy tapahtuu kyllä uskon kautta, mutta ansio on Kristuksen kuoleman. Missouri-synodin ensimmäinen johtaja C.F.W. Walther kirjoittaa: *”Jos joku vielä kysyy: mitä minun tulee tehdä, että minäkin pelastuisin? Niin vastaus on: Ei enää mitään, sinun tulee vain uskoa, että kun yksi on kuollut kaikkien puolesta, myös sinä olet jo kuollut. Sinun tulee uskoa, että syntivelkasi on jo Jumalan luona maksettu, niin että sinä olet vanhurskautettu ja että sinulla on syntien anteek-*

siantamus.” Missä syntien anteeksiantamus on, siellä ei ole hengellistä kuolemaa. Ajallinen kuolema *”kantaa enää vain oman itsensä naamiota”* (Martti Luther). Se on voitto, ja ikuinen kuolema on vaihtunut ikuiseen elämään. Älä enää pelkää. Älä murehdi turhaan. Älä anna alakulon vallata mieltäsi. Tärkein asia elämässäsi on kunnossa, ja parhaat ajat ovat vielä edessä. *”Minun Isäni kodissa on monta asuntoa. Jos ei niin olisi, sanoisinko teille, että menen valmistamaan teille paikan? Vaikka menen valmistamaan teille paikan, tulen takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä Minä olen.”* (Joh. 14:2-3)

Tunnustuskirjat opettavat: *”Me opetamme, että Kristuksen uhri hänen kuollessaan ristillä on riittänyt sovittamaan koko maailman synnit eikä sen lisäksi muita uhreja tarvita, ikään kuin se ei riittäisi meidän syntiemme sovituksiksi. Siitä syystä meitä ihmisiä ei vanhurskauteta minkään muiden uhrien tähden, vaan tuon yhden ainoan Kristuksen uhrin tähden, jos uskomme, että meidät on sillä uhrilla lunastettu.”* (Augsburgin tunnustuksen puolustus, XIII uskonkohta). Näissä Paavalin sanoissa kiteytyy kristityn ilo: *”Yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet.”*

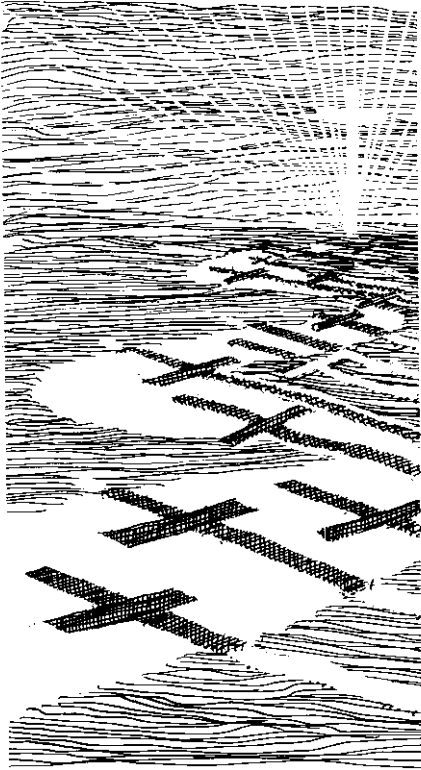
Voittoa ja tappiota

”Sillä me olemme ympärileikattuja, me, jotka Jumalan Hengessä palvelemme Jumalaa ja kerskaamme Kristuksessa Jeesuksessa, emmekä luota lihaan, vaikka minulla on, mihin luottaa lihassakin. Jos kuka muu luulee voivansa luottaa lihaan, niin voin vielä enemmän minä, joka olen ympärileikattu kahdeksanpäiväisenä ja olen Israelin kansaa, Benjaminin sukukuntaa, heprealainen heprealaisista, lakiin nähden fariseus, intoon nähden seurakunnan vainooja, lain vanhurskauteen nähden nuhteeton. Mutta mikä minulle oli voitto, sen olen lukenut tappioksi Kristuksen tähden. Niinpä todella luen kaikki tappioksi tuon hyvin kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaiken ja pidän sen roskana, jotta voittaisin omakseni Kristuksen ja minun havaittaisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee uskon kautta Kristukseen, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskolle, tunteakseni hänet ja hänen ylösnousemisensa voiman ja hänen kärsimystensä osallisuuden tullakseni hänen kuolemansa kaltaiseksi, kunhan jollain tavalla pääsen ylösnousemiseen kuolleista.” (Fil. 3:3–11)

Tammikuun aikana saimme taistella verolomakkeiden kanssa. Täytyi laskea vuoden tulot ja menot ja ottaa selvää siitä, oliko vuosi tuottanut meille voittoa vai tappiota. Paavali puhuu tässä tekstissämme myös voitosta ja tappiosta, mutta kirjoittaessaan näitä sanoja hänellä ei ole mielessään verolomakkeiden täyttäminen. Hän puhuu hengellisestä voitosta ja hengellisestä tappiosta. Ensin hän puhuu sellaisista voitoista, jotka todellisudessa ovat tappioita. Sitten hän puhuu todellisista voitoista, jotka todella hyödyttävät ihmistä.

Juutalais-uskonnon puolustajat olivat tulleet vaivaamaan Filipin seurakuntalaisia. He olivat yrittäneet saada filippiiläisiä uskovaisia luopumaan kristinuskosta ja liittymään juutalaisuuteen. He olivat ehkä puhuneet tähän tapaan: Te pelastutte ainoastaan, jos ympärileikkautatte itsenne, jos noudatatte kaikkia seremonialain määräyksiä. Ei usko Jeesukseen teitä hyödytä. Tulkaa meidän joukkoomme. Sitte teillä on jotain, mistä voitte kerskata.

Tekstissämme Paavali varoittaa Filipin uskovaisia kuuntelemasta tällaista puhetta. Hän tahtoo sanoa: Nämä ihmiset väittävät, että juutalaisuskonto todella hyödyttää ihmistä. He kerskaavat suurista voitoistansa ja eduistansa. Mutta kuulkaa: minä voisin kerskata aivan samoista asioista, joista he kerskaavat. Minä olen juutalainen; minut ympärileikattiin kahdek-

sanpäiväisenä; minä olen Benjaminin sukukuntaa, olin fariseus ja ulkonaisesti noudatin kaikkia lain vaatimuksia. Ja kyllä minulla oli intoa, tein niin paljon kuin kukaan, juutalaisuuden puolesta. Kyllä minä voisin kerskata aivan samoista asioista, joista juutalaiset kerskaavat. Mutta en pidä niitä voittona, vaan pidän niitä tappioina. Sillä ne eivät auttaneet minua pelastumaan – ne johtivat minua kauemmas kadotuksen tielle.

Paavali pitää näitä asioita tappiointa siksi, että ne olivat tehneet

hänet ylpeäksi. Hän oli ajatellut: *”minä olen uskollinen juutalainen; tunnen lain; olen elänyt sen määräyksien mukaan; minulla on ollut kiivautta uskonnon puolesta; en minä siis tarvitse Vapahtajaa. Kyllä minä, jos kukaan olen itse ansainnut Jumalan suosion.”* Siis juuri ne asiat, joita juutalaiset pitivät voittona, Paavali luki nyt tappioksi, sillä ne olivat estäneet häntä omistamasta Jeesusta Vapahtajaksensa. Paljon on nykyaikanaikin sellaista, mitä ihmiset pitävät voittona, mutta mikä on todellisuudessa heille tappiota. Kun heille puhutaan siitä, kuinka tärkeätä on, että Jeesuksessa uskotaan synnit anteeksi, he usein sanovat: *”Minun vanhempani olivat uskovaisia, tai minun sukulaiseni on pappina.”* jne. Onhan siitä kyllä ihmiselle usein hyötyä, jos hänellä on ollut uskovaiset vanhemmat tai jos hänellä on uskovaisia sukulaisia. Nämä sukulaiset voivat esimerkillänsä ja kehotuksellansa vaikuttaa häneen niin, että hän alkaa käyttää armovälineitä, ja niiden kautta Pyhä Henki voi syyttää uskon hänen sydämeensä. Mutta uskovaiset omaiset ovat tappiona sellaiselle, joka toivoo pelastuvansa heidän uskonsa kautta.

Paavali puhuu myös tekstissäme ulkonaisesti nuhteettomasta elämästään fariseuksena ollessaan. Senkin hän lukee tappioksi syystä, että hän turvasi tähän nuhteettomaan elämäänsä

ja toivoi pelastuvansa sen nojalla. Tänäkin monet odottavat, että saavat taivaan palkaksi siksi, että ovat aina yrittäneet siveästi elää. Kuullaan jatkuvasti tällaista puhetta: *”Ei ole väliä mitä uskotaan. Jos jokainen parhaansa yrittää, kyllä hän pelastuu.”* Kyllähän Jumala tahtoo, että eletään siveästi. Uskovainen ihminen haluaa elää Jumalan tahdon mukaan. Mutta ulkonaisesti nuhteeton elämä on tappio sille, joka toivoo sen nojalla pelastuvansa. Paavali kirjoittaa galatalaisille: *”Sillä kaikki, jotka ovat lain teoista, ovat kirouksen alaisia.”* (Gal. 3:10)

Paavali lukee tappioksi myös sen innon mikä hänellä oli ollut fariseuksena ollessaan, sillä hän ymmärtää nyt, että se oli ollut väärää intoa. Hän oli käyttänyt sitä Kristuksen seurakunnan vainoamiseen. Nytkin on maailmassa paljon intoa mikä ei ole Jumalasta. Levitetään kirjallisuutta, jossa kielletään Raamatun perusopit, kuljetaan talosta taloon, yritetään saada ihmisiä uskomaan, että he voivat itsensä pelastaa tai että he voivat ainakin auttaa omassa pelastuksessaan. Tällainen into ei ole ihmiselle voitoksi. Se on hänelle tappioksi, sillä se johtaa hänet kauemmas Jeesuksesta. Heistä, joilla on tällaista intoa, täytyy sanoa Paavalin kanssa: *”Sillä todistan heistä, että heillä on kiivaus Jumalan puoleen, mutta ei oikean tiedon mukaan, sillä kun he eivät tunne Jumalan vanhurskaut-*

ta, vaan yrittävät pystyttää omaa vanhurskauttaan, he eivät ole alistuneet Jumalan vanhurskauden alle.” (Room. 10:2–3)

Pidätkö sinä, rakas lukija, voitona jotain mikä on todellisuudessa tappiota? Kerskaatko siinä: *”Olen käynyt rippikoulun, kuulun kirkkoon, olen tehnyt ahkerasti työtä sekä seurakunnan että paikkakunnan hyväksi, olen lukenut Raamatun niin ja niin monta kertaa, en ole ollut syypää mihinkään suurempaan rikokseen. Kyllä minä siis pelastun.”* Jos näin ajattelet, nämä asiat eivät ole sinulle voittoja, ne ovat tappioita. Itsestään asiat ovat hyviä. Mutta kun pelastuksen toivo näihin ulkonaisiin tekoihin perustetaan, niin niistä tulee tappioita. Niihin luotetaan, eikä tarvita Vapahtajaa. Jeesus hyljätään. Ja ilman Jeesusta ei ole pelastusta.

Jeesus sanoo: *”Minä olen tie, totuus ja elämä. Kukaan ei tule Isän luo muuten kuin minun kauttani.”* (Joh. 14:6)

Kun Kristus tuli Paavalin sydämeen, hän näki asiat eri valossa. Hän kirjoittaa: *”Mutta mikä minulle oli voitto, sen minä olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi.”* Paavali oli ollut niin ylpeä siitä, että hän oli juutalainen ja fariseus. Hän oli pitänyt itseään rikkaana ja oli kerskannut voitoistaan. Mutta kun Jeesus tuli hänen elämäänsä, hän huomasi, että nämä voitot eivät olleet ensinkään voittoja eikä rikkauksia. Ne olivat tappioita siksi, että ne olivat pidättäneet Jeesuksen häneltä. Nyt hän vasta oli todella rikas. Nyt hänellä oli omanaan todellisia voittoja. Hän puhuu näistä voitoistaan tekstissämme.

Ensin hän sanoo: *”Niinpä todella luen kaikki tappioksi tuon hyvin kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla.”* (Fil. 3:8) Jeesuksen tuntemista Paavali pitää suurena voittona. Ja sitten hän kertoo, miksi hän niin suurena voittona sitä pitää. Hän kirjoittaa: *”Sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaiken ja pidän sen roskana, jotta voittaisin omakseni Kristuksen ja minun havaittaisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee uskon kautta Kristukseen, sen*

vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskolle.” (Fil. 3:8–9) Paavali pitää Kristuksen tuntemista niin suurena voittona siksi, että hän on Kristuksen tuntemisen kautta saanut itselleen vanhurskauden, joka on tehnyt hänestä taivaskelpoisen. Kristuksen tuntemisella hän tarkoittaa sitä, että hän, Pyhän Hengen voiman kautta, nyt uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika ja hänen Vapahtajansa, joka on hänen edestään kärsinyt ja kuollut, on hänellekin hankkinut anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän. Hän on varma siitä, että Jeesuksen tähden Jumala ei lue hänelle hänen rikkomuksiaan, vaan että hän on aivan pyhä ja vanhurskas Jumalan silmien edessä. Hänellä on nyt uskon kautta omanansa se vanhurskaus, minkä Jeesus on hänelle ja koko maailmalle ansainnut. Ennen Paavali oli luottanut omaan vanhurskauteensa. Hän oli uskonut voivansa itse ansaita taivaan lain tekojen kautta. Mutta nyt hän tietää, että hänen oma vanhurskautensa on niin kuin saastutettu vaate Jumalan silmien edessä. Hän ymmärtää, että hänen sydämensä on luonnostaan aivan turmeltunut, hän on itsessään kadotettu ja tuomittu syntinen ja että hän olisi joutunut helvetin iankaikkisiin tuskiin, jos hän olisi jatkuvasti itseensä luottanut. Siis hän pitää sitä niin suurena voittona, että hän on saanut uskon

lahjan ja uskon kautta Jeesuksen vanhurskauden omaksensa. Nyt hänellä on sellainen vanhurskaus, joka kelpaa Jumalalle.

Sinulla myös, ystävä, on todellinen voitto siinä vanhurskaudessa, joka sinulla on omanasi uskon kautta Jeesukseen ja joka sinulle jo kasteessa lahjoitettiin. Ajattele! Jumala ei näe sinun syntiäsi. Hänen silmissään olet aivan pyhä ja vanhurskas. Jeesuksen veri on puhdistanut sinut kaikesta synnistä. Jeesus on maksanut täydellisesti syntivelkasi ja on ansainnut sinulle anteeksiantamuksen elämän ja autuuden. Nämä lahjat olet saanut omaksesi uskon ja kasteen kautta. Olet Jumalan rakas lapsi. Sinun ei tarvitse pelätä kuolemaa sillä kuoleman jälkeen sinua odottaa taivas. Todella se on sinullekin suuri voitto, että tunnet Jeesuksen Vapahtajanasi ja että päälläsi on Hänen vanhurskauden pukunsa. Niin kuin Paavali, niin sinunkin tulisi olla valmis menettämään kaikki ja pitämään sen roskana, että saisit pitää omanasi tämän Jeesuksen vanhurskauden, mikä sinulla on uskon kautta.

Kun Paavali tuli tuntemaan Jeesuksen Vapahtajanaan ja uskon kautta sai Jeesuksen vanhurskauden omakseen, hän sai muitakin voittoja omaksensa. Tekstimme loppujakeissa hän puhuu siitä, miten hän saa uskovaisena kokea Jeesuksen ylösnousemisen voimaa.

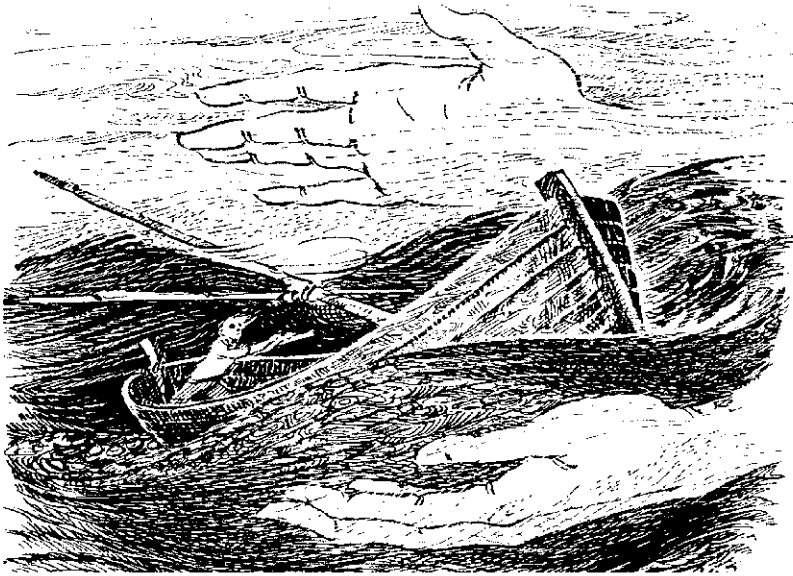
Varmuus, että Kristus oli noussut ylös kuolleista, että Hän elää, antoi Paavalille rohkeutta ja voimaa palvella Kristusta. Hänellä oli elävä Vapahtaja, kuolema oli voitettu. Raamatun sana oli varma, Jumala oli hyväksynyt Poikansa sovitustyön; koska Jeesus elää, hänkin saa elää iankaikkisesti. Hän saa tehdä työnsä suurella rohkeudella, pelkäämättä ja epäilemättä. Tämä oli Paavalille suuri voitto. Se on meillekin suuri voitto.

Paavali pitää myös sitä, että hän saa osallistua Jeesuksen kärsimykseen, suurena voittona. Uskovaisena hän saa Jeesuksen tähden kärsiä; ahdistukset ja koettelemukset kohtaavat häntä. Mutta hän tietää, että se on hänelle tarpeellista ja hyödyllistä. Hän siis pitää sitäkin voittona. Muistakaamme mekin, että meille on voitto, kun joudumme Jeesuksen tähden kärsimään, ristiä kantamaan. Näin uskomme vahvistuu.

Jumala suokoon, että me kaikki aina voisimme oikein arvostella mikä on voittoa ja mikä on tappiota meille. Suokoon Hän, että osaisimme aina lukea voitoksi sen, mikä on todella meille voittoa ja että aina olisimme valmiita menettämään kaiken muun, saadaksemme pitää omanamme ne voitot mitkä meillä ovat Jeesuksessa.

*Rupert Efraimson
– Sovituksen sana*

1. Siion, apus ainoastaan On vain Herra Jumala, Niinkuin isä hoitaa lastaan, Niin hän holhoo sinua. Sinua hän kurittaa, Koska hän sua rakastaa. Ei hän kirkkoansa heitä, Vaikka viekin vaivain teitä.
2. Vaikka peljättääkin myrskyt, Vaikka aallot haahtees työ, Upottaa sua ei voi tyrskyt, Eikä peittää kuolon yö. Jeesus matkassa kun on, Siion, ole pelvoton, Haahtesi hän rantaan johtaa, Vaikka mitkä vaiheet kohtaa.
3. Vaikka siirtyy vuoret kerran, Kalliotkin sijoiltaan, Niin ei siirry armo Herran, Hän on luja liitossaan. Vaikka koittaa hirmuinen Päivä Herran viimeinen, Seurakunta, mielees paina: Perustukses kestää aina.
7. Enkelit ja pyhät taivaan, Riemuvirttä veisatkaa! Eipä sorru Siion vaivaan, Periä se voiton saa. Rantaan haaksi joutuvi, Jota myrskyt heitteli. Voitostansa luona Herran Kiittää Siion saapi kerran.

Rukoilkaa elon Herraa!

”Ja Jeesus vaelsi kaikki kaupungit ja kylät ja opetti heidän synagogissaan ja saarnasi valtakunnan evankeliumia ja paransi kaikkinaisia tautteja ja kaikkinaista raihnautta. Ja nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hyljätyt niin kuin lampaat, joilla ei ole paimenta. Silloin hän sanoi opetuslapsillensa: ”Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa.” (Matt. 9:35–38)

Opetuslapsilla oli iloista juhla-aikaa, kun saivat Jeesuksen kanssa kulkea paikasta paikkaan ja kuulla monta valtavaa saarnaa ja nähdä suuria ihmetöitä. Sellaista juhlarie-mua mekin tunnemme, kun saamme kokoontua kuulemaan Jumalan sanan selvää julistusta. Eihän maan

päällä voi olla mitään sen ihanampaa kuin se, että meillä on runsaana puhdas, autuaaksitekevä Jumalan sana. Sen ääressä me sokeat tulemme näkeviksi, me kylmät lämpenemme. Riemusta sydän täyttyy, kun saamme nähdä Ristiinnaulitun, jonka verihaavoissa olemme parantetut. Mutta jos todella kasvamme armossa ja tulemme juurtuneiksi sanaan, emme enää voi olla pelkästään nauttijoina. Evankeliumi on niin kuin se kirja, jonka Daniel sekä Johannes näyssä saivat syödä: Se oli makea suussa, mutta syötyä alkoi kirvellä. Kun Paavali riemuiten painui syvälle sovituksen salaisuuteen, hän rupesi tuntemaan kirvelyä ja sanoi: *”Minulla on murhe ja ainainen kipu sydämässäni”* (Room. 9:2). Se kipu oli Jeesuksen sydämässä, kun hän näki kansajoukot — nääntyneet

ja hyljätyt, ilman paimenta. Jeesus opetti apostoleja näkemään noita kansajoukkoja siinä valossa kuin hän ne näki. Emme saa ainoastaan nauttia makeaa sanaa, vaan sen pitää myös synnyttää poltteita, että säälintuskassa rukoilemme: *”Elon Herra, lähetä työmiehiä elonkorjuuseesi”*. Sillä, jos autuuden ilomme on syvää ja Hengen synnyttämää, niin se vaikuttaa tällaisen kivun. Oi, jospa se kipu tulisi raskaana meille jokaiselle, niin että yhteen ääneen huutaisimme elon Herran puoleen! Sitä Kristus tahtoo meihin nähden sanoessaan: *”Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa.”*

Sielujen hädän tulee ajaa meitä tällaiseen rukoukseen.

Jeesuksen opettamina me kristitytkin vasta opimme oikein näkemään, että *”eloa on paljon”*. Tuo elon paljous ei tarkoita, että olisi paljon sellaisia, jotka etsivät pelastusta. Eivät ihmiset luonnostaan etsi Jumalaa, vaan pakenevat häntä. *”Ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa.”* Heidän hätänsä onkin juuri siinä, että ovat *”nääntyneet ja hyljätyt niin kuin lampaat, joilla ei ole paimenta”*. Syntiensä näännyttäminä, saatanan riepottamina he ovat todella hyljätyt, kun ovat ilman selvää Jumalan sanaa. Sana yksistään voi heille paljastaa synnin ja

kirkastaa pelastuksen Kristuksessa. Oikeiden sananjulistajain puute on siis kauhein onnettomuus, jonka poistamista meidän tulee ahkerasti rukoilla Jumalalta.

Älkäämme sitä ihmetelkö, että ihmiset ovat tietämättömät Jumalasta, että ovat raakoja, ylpeitä, valheen vallassa ja syntien orjuudessa; vaan ihmetelkäämme sitä, että niin monet miljoonat ovat ilman Jumalan sanaa. Ihmetelkäämme sitä, ettei tämä koske enemmän kristittyjen sydämiin. Ihmetelkäämme sitä, että on niin paljon kristityitä, jotka saavat säännöllisesti kuulla Jumalan sanaa ja joiden suut eivät aukene siitä puhumaan kodeissaan ja ympäristössään, joiden kukkarot eivät aukene evankeliumin levittämiseksi, joiden sydämet eivät aukene rukoilemaan Herralta työmiehiä. Oi, ihmetelkää kaikki luodut tätä asiaa, että joku voi tuntea pelastusarmon eikä tunne kipua sydämessään niiden vuoksi, joilla ei ole Jumalan sanaa! Oi, hämmästytkää, että on niin paljon seurakuntia, jotka ovat vuosikymmeniä kuulleet autuuden hyvää sanomaa ja joiden piiristä ei ole noussut ainoatakaan evankeliumin saarnaajaa! Murehtikaamme sitä syntiä, että itse kukin meistä on hukannut kultaisia vuosia tekemättä mitään evankeliumin julistajien saamiseksi. Eikö vihdoin Jeesuksen Henki saa taivuttaa meitä jokaista näkemään, että eloa on paljon, jotta se pakottaisi meitä rukoukseen?

Kristuksen lupauksen tulee rohkaista meitä rukoilemaan, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa.

Tämä on Kristuksen lupaus, että hän lähettää työmiehiä, kun rukoilemme. Häntä nähdessämme meillä on halu itse tarttua asiaan ja hankkia työmiehiä. Siten on tullut pappeja, joiden ei olisi pitänyt milloinkaan ryhtyä siihen virkaan. Elo on Herran; työ on Herran. Hänellä yksin on oikeus laittaa työmiehet. Ei hän pyydä meitä lähettämään niitä, vaan rukoilemaan, että elon Herra lähettäisi. Näin Jumala meidät heikot ottaa työtovereikseen. Mutta johto ja isännöisyys pysyy hänen kädessään.

Vastauksena rukouksiimme Jumala herättää nuorukaisia, joilla on, niin kuin apostoli sanoo, halu pyrkiä sananpalvelijan jaloön virkaan. Ja koska se on hengellinen virka, jota perkele, liha ja maailma vihaa ja halveksii, niin Herra kristittyjen kautta rohkaisee, innostaa ja auttaa sellaisia nuorukaisia pysymään kestävinä pyrkimyksessään. Kun he tarvitsevat aineellista apua, hän antaa sitä meidän kristittyjen kautta. Koulunkäynti sinänsä ei tee pappia. Mutta kun Herran seurakunta pitää yllä kouluja, joissa kokeneet, Jumalan sanaan syvästi perehtyneet, oikeaoppiset opettajat opettavat heitä Jumalan sanassa ja hänen valtakuntansa työssä, niin Pyhä Henki itse heidän kauttansa kasvattaa ja

valmistaa heitä oikeiksi Kristuksen palvelijoiksi ja hänen salaisuuksiensa taloudenhoitajiksi. Tällaisia profeettain kouluja oli jo Vanhan testamentin aikana. Jeesuksen pitämässä koulussa valmistuivat apostolit, ja he puolestaan taas opettivat toisia jatkamaan heidän työtään. Kun Herran seurakunnat sitten kutsuvat ja lähettävät tällaisia kokelaita, ovat he Herran lähettämiä.

Jumala kyllä lähettää sanansa julistajia, vaikkemme sitä rukoilisikaan. Mutta silloin hän ei lähetä niitä meidän kauttamme. Hän voi ottaa valtakuntansa meiltä pois ja antaa toisille, jotka tekevät sen hedelmiä. Hän sysää kynttilälajan pois paikaltaan sellaisissa seurakunnissa, jotka eivät välitä evankeliumin levittämisestä ja sen julistajain valmistamisesta ja jotka pahoin ja kiittämättömästi kohtelevat niitä, jotka Herra on lähettänyt.

Jos siis omalle kohdallemme käsitämme, mitä tarkoittaa pelastus iäisestä kuolemasta Kristuksen sovintotyössä, niin sielujen hätä, elon paljous ja työmiesten puute, on pakottava meitä rukoilemaan elon Herraa. Ja siihen rukoukseen antaa meille voimaa ja kestävyyttä Kristuksen varma lupaus, että hän toden totta on lähettävä työmiehiä.

Rukoilkaamme elon Herraa! Amen.

*G.A. Aho
– Tiedän Lunastajani elävän*

Ja hän on ennen kaikkia, ja hänessä pysyy kaikki voimassa. (Kol. 1:17).

Kertomusta kaiken luomisesta tyhjästä on vaikeampi uskoa kuin kertomusta Kristuksen ihmiseksitulemisesta.

Ihmiseksitulemisellaan Kristus vei meidät takaisin tajuamaan Luojan, jonka tajutessaan enkelit ovat onnellisia. Niin ei voisi tapahtua, ellei hän oman itsensä kautta, hän, joka on Jumalan kuva, ottaisi pois syntejämme, jotka ovat kuoleman valtakunta ja voitto. Synti on näet tehnyt ihmisluonteen sokeaksi, niin ettei se enää tunne Luojaa, vaikkakin se kaukaa havaitsee hänen tekonsa, varsinkin hänen maailman hallituksensa. Niinpä ihminen ei tunne omaa syntiänsä, vaan luulee sokeutensa olevan mitä suurinta viisautta. Ah, kuinka olisikaan ihminen, ellei Aadam olisi tehnyt syntiä, tuntenut Jumalan kaikissa hänen luomuksissaan ja ylistänyt ja kunnioittanut häntä; pienimmässäkin kukassa olisi hän nähnyt Jumalan kaikkivaltiuden, viisauden ja hyvyyden ja olisi hän ottanut siitä vaarin. Sillä totisesti, kukapa voi saada selkoa siitä, miten Jumala kuivasta maasta luo esiin niin monivivahteisia ja väriltään niin kauniita ja tuoksultaan niin ihania kukkia, ettei mikään maalari tai apteekkari ole voinut jäljitellä niitä? Alati voi Jumala loihtia maasta esiin mitä erilaisimpia värejä, vihreitä, keltaisia, punaisia, sinisiä, ruskeita ja muita värejä. Kaikella tällä olisi Aadamin ja hänen jälkeläisensä tullut palvella Jumalaa, kunnioittaa ja ylistää häntä ja kiitollisuudella käyttää hyväkseen kaikkea sitä, minkä hän on luonut.

JOOSUA

Mooses valitsi nuoren ruhtinaan, Joosefin pojan Efraimin jälkeläisen, Hoosean, apulaisekseen. ”Mooses antoi Hoosealle, Nuunin pojalle, nimen Joosua”. (4 Moos. 13:16) Nuorukainen joutui heti Egyptistä lähdön jälkeen osoittamaan johtamistaitonsa, kun ” Amalekilaiset tulivat ja taistelivat Israelia vastaan. Mooses sanoi Joosualle: ”Valitse meille miehiä, mene ja taistele huomenna amalekilaisia vastaan. Minä asetun vuoren huipulle Jumalan sauva kädessäni.” (2 Moos. 17: 8, 9) Joosua sai tehtäväkseen seurata Moosesta Siinain vuorelle. ”Herra sanoi Moosekselle: ”Nouse luokseni vuorelle ja ole siellä, niin annan sinulle kivitaulut sekä lain ja käskyt, jotka olen kirjoittanut heille opetuksiksi.” Mooses ja hänen palvelijansa Joosua lähtivät, ja Mooses nousi Jumalan vuorelle.” (2 Moos. 24: 12, 13) Tapahtuma kesti 40 vuorokautta. ”Mutta kun kansa näki, että Mooses viipyi eikä tullut alas vuorelta, kansa kokoontui Aaronin ympärille ja sanoi hänelle: ”Nouse, tee meille Jumala, joka käy edellämme. Sillä me emme tiedä, mitä on tapahtunut Moosekselle, tälle miehelle, joka johdatti meidät Egyptin maasta.” (2 Moos. 31:1) Kansa hylkäsi Jumalan ja ryhtyi ilonpitoon uuden epäjumalansa, kultaisen vasikan ympärillä. Kun Mooses tuli alas vuorelta, hän rikkoi vihastuneena laintaulut ja Herra rankaisi kansaa, joka oli aiheuttanut tämän synnin.

Joosua oli heimonsa edustaja vakoilemassa sitä maata, johon he olivat menossa. Matkan jälkeen kymmenen näistä vakoilijasta vastusti alueen

valtaamista ja vain Joosua ja Kaaleb tukivat Moosesta. ”ne miehet, jotka olivat saattaneet sen maan pahaan huutoon, kuolivat äkkikuolemalla Herran edessä. Mutta Joosua, Nuunin poika, ja Kaaleb, Jefunnen poika, jäivät eloon niistä miehistä, jotka olivat käyneet maata vakoilemassa.” (4 Moos. 14: 37, 38) Rangaistukseksi niskoittelusta loput kansasta joutui vaeltamaan erämaassa 40 vuotta, kunnes kaikki tapahtumahetkellä yli 20-vuotiaat ehtivät kuolla. Sitävastoin Joosua ja Kaaleb tulisivat pääsemään luvattuun maahan.

”Herran palvelijan Mooseksen kuoltua Herra puhui Joosualle, Nuunin pojalle, Mooseksen palvelijalle, sanoen: ”Palvelijani Mooses on kuollut. Mutta nouse nyt ja mene Jordanin yli, sinä ja koko tämä kansa, siihen maahan, jonka minä annan heille, israelilaisille. Jokaisen paikan, johon jalkanne astuu, annan teille, kuten olen Moosekselle puhunut.” (Joos. 1:1–4)

Joosuan johdolla ylitettiin Jumalan kuivaama Jordan-virta. Tämän jälkeen Jumala ilmestyi Joosualle. ”Niin Herra sanoi Joosualle: ”Katso, minä annan käsiisi Jerikon sekä sen kuninkaan ja väkevät sankarit.” (Joos. 6:2) Jumala antoi tarkat ohjeet siitä, kuinka Jerikon kaupungin ympäri kansan tuli kiertää seitsemänä päivänä, jonka jälkeen kaupungin muurit murtuvat. Taistelun aikana pelastettiin Raahab perikuntineen.

Kansa lähti luvattuun maahan Joosuan johtamana tehtävänä tuhota alueen kansat. Jerikon jälkeen oli vuorossa pieni Ain kaupunki, jolle

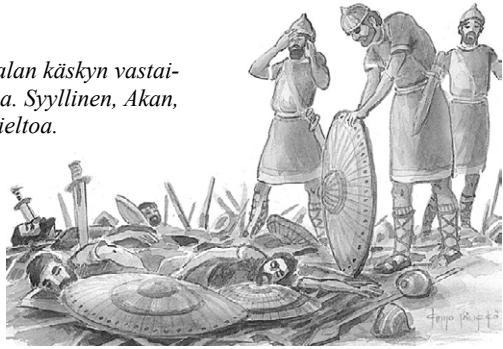
Tappio Ain kaupungille aiheutui Jumalan käskyn vastaisesta toiminnasta Jerikon valtauksessa. Syyllinen, Akan, oli ottanut itselleen saalista vastoin kieltoa. Hän sai rangaistuksen.

israelilaiset yllättäen hävisivät. Syynä oli Jumalan käskyn vastainen toiminta Jerikon valtauksessa. Syyllinen, Akan, oli ottanut itselleen saalista vastoin kieltoa. Hän sai rangaistuksen. Joosua tuli tapaamaan hivviläisten lähettämiä Gibeonin kaupungista. He pettivät Joosuan puheillaan. Joosua antoi heille turvatakuut kysymättä neuvoa Herralta. Petoksen tultua tietoon Joosua määräsi hivviläiset kansan palvelijoiksi. Kansan keskuudessa he opettivat israelilaisia palvomaan epäjumalia.

Jerusaleminkin kuningas ja neljä muuta kuningasta asettuivat leiriin Gibeonin edustalle ja ryhtyivät taisteluun sitä vastaan. Joosua meni sopimuksen mukaan avuksi ja alkoi taistelu viittä kuningasta vastaan.

Tämän taistelun aikana Jumala piti aurinkoa ja kuuta paikoillaan, kunnes Joosua ehti lyödä viholliset. ”Niin aurinko seiso i liikumatta, ja kuu pysyi paikallaan, kunnes kansa oli kostanut vihollisilleen. Niin on kirjoitettuna ”Oikeamielisen kirjassa.” Niin aurinko pysyi paikallaan keskitaivaalla päiväkauden, kiirehti-mättä laskemaan.

Eikä ole ollut sen päivän vertaista, ei ennen eikä jälkeen, jona Herra näin kuuli ihmisen ääntä, sillä Herra soti Israelin puolesta.” (Joos. 10: 10, 11) ”Joosuaalle ilmoitettiin: ”Ne viisi kuningasta on löydetty piiloutuneina Makkedan luolaan.” (Joos. 10:17) Taistelujen jälkeen kuninka

noudettiin luolasta Joosuan eteen. Samaan luolaan heidän ruumiinsa myöhemmin haudattiin.

Joosua jatkoi alueen valtaamista Jumalan ohjeiden mukaan.” Eikä ollut ainoakaan kaupunkia, joka olisi tehnyt rauhan Israelin kanssa, paitsi ne hivviläiset, jotka asuivat Gibeonissa, vaan kaikki valloitettiin asevoimin. Sillä Herralta tämä tuli. Hän paadutti heidän sydämensä, niin että he kävivät taisteluun Israelia vastaan, jotta heidät armotta vihittäisiin tuhon omiksi ja hävitettäisiin, kuten Herra oli Moosesta käsenyt.” (Joos. 11: 19–20)

Joosuan kirjan luvut 12–21 kertovat miten valloitettu maa jaettiin arpomalla 12 sukukunnan kesken. Jumala käski Joosuaa perustamaan 6 turvakaupunkia, joihin ihmiset saattoivat paeta verikostoa, kunnes tapahtumat oli selvitetty.

”Kun Joosua ikääntyi, Herra sanoi hänelle: ”Sinä olet käynyt vanhaksi ja iäkkääksi, mutta vielä on hyvin paljon maata valtaamatta.” (Joos. 13:1) — mm. filistealaiset jäivät pitkäaikaiseksi vihollisiksi israelilaisille.

Joosua eli 110 vuoden ikäiseksi ja oli uskollinen jumalanpalvelija kuolemaansa saakka.

***”Herra on minun puolel-
lani, en minä pelkää; mitä
voivat ihmiset minulle
tehdä?”*** (Ps. 118: 6)

Hengellisesti riemuitten psalmin-
laulaja osoittaa tässä, kuinka käy,
kun avunhuuto tulee kuulluksi.
Näin siinä käy: ensiksi Herra antaa
minulle sisällisesti lohdutuksen
sydämeeni, sitten hän antaa ulko-
naisenkin avun ja päästää hädäs-
tä. Lohdutuksesta sanotaan näin:
”Herra on minun puolellani”. On
kuin hän sanoisi: Minun huutoni
tulee kuulluksi niin, että, vaikka
hätä ei vielä lakkaakaan, saan kui-
tenkin voimallisen ja lujan tuen,
joka on luonani ja auttaa minua,
niin että tämä ies tulee minulle
soveliaaksi ja keveäksi (Matt.
11:30). Kuka se on? Oi, se on itse
Herra, jota minä huusin. Hän täyt-
tää minun sydämeni iankaikkisella
sanallaan ja Hengellään, keskellä
hätää, niin että sitä tuskin tunnen-
kaan. Emme näet saa lahkolaisten
tavoin ajatella, että Jumala lohdut-
taa sydäntämme ilman välinettä;
se ei tapahdu ilman ulkonaista
sanaa, jota Pyhä Henki kyllä tietää
sydämiin muistuttaa ja mieleen
palauttaa, vaikka se jo kymmenen
vuotta sitten olisi kuultu.

Katso, kuinka korskeaksi ja
rohkeaksi profeetta tämmöisestä
lohdutuksesta tulee, niin että hän
kerskaa: En minä pelkää, minä
olen rohkea ja hyvällä mielellä
enkä huolehdi. Murhe ja valitus

kyllä ilmenevät, katsellen minua
karsaasti ja mielellään tahtoen,
että niitä pelkäisin ja pyytäisin
niiltä armoa, mutta minäpä ilkun
heitä ja sanon: Älä minua syö;
sinä näytät tosin hirmuiselta siitä,
joka tahtoisi sinua peljätä, mutta
minullapa on muuta, suloisempaa
katsottavaa, joka rakkaan aurin-
gon tavoin valaisee minua hamaan
iankaikkiseen elämään asti, niin
etten sinusta, pienestä, ajallisesta
pimeästä pilvestä ja vihaisesta
tuulispestä välitäkään.

Niin kristitty halveksii koko
maailmaa rohkeasti ja sanoo Ju-
malan lohduttamana: Mitä voivat
ihmiset minulle tehdä? Sehän
on rohkeutta rohkeutta vastaan.
Luulisi siitä kuninkaitten ja her-
rojen joutuvan vimmoihinsa, että
syntisparka niin kovin halveksii
heitä tallaten heidät kaikki yhteen
kasaan, käy heidän ylitsensä kat-
soen heihin, ikään kuin he eivät
olisi muuta kuin korsia tiellä, avaa
suunsa heitä vastaan ja sanoo:
kuka siellä? Tietänet kaiketi, mitä
ihmiseksi sanotaan? Koko maail-
ma, kaikki, niin paljon kuin ihmi-
siä on, turkkilaiset, keisarit, paa-
vit, kuninkaat, ruhtinaat, piispat,
herrat valtoineen, viisauksineen,
rikkauksineen, maineen ja väki-
neen jne., lyhyesti sanoen: kaikki,

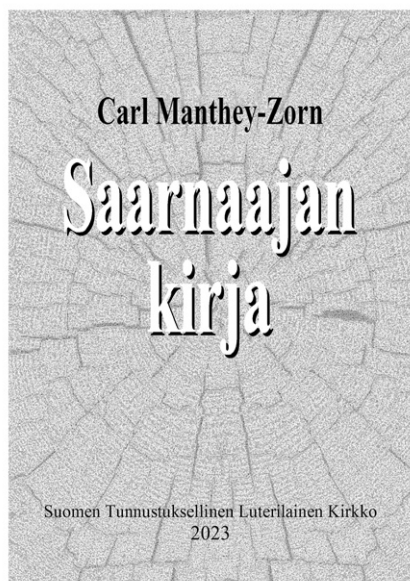

mitä koko maailma jumaliseen, perkeleiseen ja enkeleiseen mahtaa. Luulisipa noiden kaikkien olevan hirveitä, ja jo yhdenkin edessä heistä pitäisi ainakin halvan ja hyljätyn ihmisen kauhistua. Mutta tämäpä viheliäinen vastaa heille kaikille: Rakkaani, mitä voisivat ihmiset minulle tehdä?

He kuristavat sinut. Entä mitä he muuta tekevät? Ehkä herättävät jälleen henkiin ja tappavat toiste? Mutta he eivät voi eivätkä saa edes surmata, ellei Herrani ensiksi heille sitä salli; he saattavat tosin vuosia ja päiviä neuvotella, syöstä puukkoansa, hioa hampaitansa, murtaa suutansa ja katsella kar-

saasti. Kuitenkin heidän täytyy noudattaa tätä: *”Jumalaton näkee sen ja närkästy, hän kiristelee hampaitansa ja pakahtuu. Jumalattomien halut raukeavat tyhjiin.”* (Ps. 112:10) He kerskuvat vallastansa ja aarteistansa, se on heidän jumalansa ja turvansa, mutta minun turvani on Herra, häntä vastaan minä jätän heidät puskemaan. Kenties he pyrkivät Roomaan ja kompastuvat kulmakiveen, niin että hoipertelevat ja ruhjoutuvat; sillä välin minä veisaan tätä: *”Mitä ihmiset voisivat minulle tehdä?”*

*Martti Luther
– Hengellinen virvoittaja (s.110)*

Kirjasuositus: Tri Carl Manthey-Zornin *Koko kristillinen oppi* ja *Saarnaajan kirja*

Uskon voitto koettelemuksissa

Sitten Jeesus lähti sieltä ja vetäytyi Tyyron ja Siidonin tietöille. Katso, kanaantilainen nainen tuli niiltä seuduilta ja huusi sanoen: ”Herra, Daavidin poika, armahda minua. Riivaaja vaivaa kauheasti tyttärentäni.” Mutta hän ei vastannut hänelle sanaakaan. Hänen opetuslapsensa tulivat ja rukoilivat häntä sanoen: ”Päästä hänet menemään, sillä hän huutaa peräämme.” Hän vastasi ja sanoi: ”Minua ei ole lähetetty muiden kuin Israelin huoneen kadonneiden lampaiden luo.” Mutta nainen tuli ja lankesi hänen eteensä ja sanoi: ”Herra, auta minua.” Mutta hän vastasi ja sanoi: ”Ei ole oikein ottaa lasten leipä ja heittää se koiran penikoille.” Mutta vaimo sanoi: ”Niin, Herra, mutta syöväthän penikatkin niitä muruja, jotka heidän isäntiensä pöydältä putoavat.” Silloin Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: ”Nainen, suuri on uskosi, tapahtukoon sinulle, kuten tahdot.” Hänen tyttärensä oli siitä hetkestä terve.

(Matt. 15:21–28).

Jeesus kulki matkallaan Tyyron ja Siidonin seuduilla Välimeren rannikolla. Tällä kanaanilaisten alueella asui eräs syntyään syyrofoinikialainen kreikatar, siis pakana. Häntä oli kohdannut tavaton järkytys. Hänen pientä rakasta tytärtään vaivasi kovasti riivaaja. Kukapa voisi ymmärtää äidin tuskaa, kuka tyttären ahdistuksen?

Usein ihmiset suurten koettelemusten kohdatessa kysyvät: Miksi tämä tapahtuu minulle? Mitä pahaa olen tehnyt, että Jumala minua näin rankaisee? Toiset tuntevat sekä tuskaa että häpeää. On myös tarjolla auttajia, sellaisiakin, jotka tekevät asian paremmaksi ja lopulta lisäävät kärsivien tuskaa.

Vaimo oli kuullut Jeesuksesta. Tieto Israelin uskosta ja myös Jeesuksen toiminnasta oli levinnyt laajalle, jopa pakanain keskuuteen. Nyt vaimo sai tietää, että Jeesus oli tullut hänen kotipaikkakunnalleen. Hän päätti mennä Jeesuksen luo ja pyytää häneltä apua.

Mutta... Jeesus kätkeytyy naiselta. Hän menee erääseen taloon eikä tahdo, ”että kukaan saisi sitä tietää” (Mark. 7:24). Se oli merkki siitä, että hän halusi olla rauhassa ja ettei häntä häirittäisi. Evankelista Markus kertoo: ”Mutta hän ei saanut olla salassa, vaan heti kun eräs vaimo, jonka pienessä tyttäressä oli saastainen henki, kuuli hänestä, tuli hän ja lankesi hänen jalkojensa juureen”

(Mark. 7:24–25) Nainen tunkeutui Jeesuksen luo kaikista estelyistä huolimatta, tuo vihoviimeinen pakana, jota ihmiset pitivät kuin Jumalan kiroamana.

Nainen huutaa tuskassaan: *”Herra, Daavidin poika, armahda minua. Riivaaja vaivaa kauheasti minun tyttärentäni.”* Ensiksi Jeesus kätkeytyi, nyt hän vaikenee. Oletko kokenut koetusten ahdistaa jotakin samanlaista? On kuin Jeesus olisi piilossa. On kuin Jumala vaikenisi eikä kuulisi. On kuin Jumala ei olisikaan rakkaus. On kuin Jeesus kohtelisi sinua tylästi. Opetuslapsetkin rukoilevat Jeesusta: *”Päästä hänet menemään, sillä hän huutaa meidän jälkeemme.”* He näkevät äidin tuskan ja hellittämättömyyden.

Mutta Jeesus sanoo: *”Minua ei ole lähetetty muitten kuin Israelin*

huoneen kadonneitten lammasten tykö.” Tässä on vielä ankarampi isku. Jeesus vetoaa kutsumukseensa ja sanoo sen rajoittuvan Israelin heimoon. Mutta vaimo tulee hänen luokseen, kumartuu maahan hänen edessään ja sanoo: *”Herra, auta minua.”* Eli: Herra, vastaa minun huutooni ja auta. Mitä Jeesus tekee? Jos jo edellinen isku oli kova, nyt seuraa vielä kovempi: *”Ei ole soveliaista ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.”* On kuin hän sanoisi: Sinä olet jaloissa pyörivä koiranpenikka. Otettaisiinko leipä lapsilta ja annettaisiin sinulle?

Ehkäpä olet kokenut samankaltaista. Näyttää kuin mikään ei auttaisi, eivät toisten esirukoukset, eivät omat rukoukset. Tunnet olevasi niin huono, ettei sinunlaisellesi ole apua.

On kuitenkin yksi asia, joka auttaa vaikeuksissa. Se on hellittämätön usko. Katsokaamme uskon valossa nyt uudestaan Jeesuksen sanoja ja menettelyä.

Kun Jeesus kätkeytyy silmiltämme ja tunteiltamme, hän on silti löydettävissä. Hän on opetuslastensa kanssa seurakunnassaan, siellä, missä hänen sanansa oikein julistetaan ja sakramentit jaetaan hänen asetuksensa mukaan. Hän on läsnä täydellä armollaan. Sannassaan hän tulee luoksemme myös silloin, kun kammiossamme yksinäisyydessä häntä avuksi huumdamme. Mutta jos tahallisesti hylkäämme oikean seurakuntayhtey-

den ja Jumalan sanan, hän pysyy meiltä kätkössä. Kanaanilainen vaimo tunsi Jeesuksen Daavidin pojaksi eli Messiaaksi. Vaimo tunsi Raamatun ennustukset ja saattoi kääntyä Messiaan puoleen, jonka ihmeellisestä terveeksi tekevästä voimasta profeetat olivat ennustaneet.

Kun Jeesus viittaa siihen, ettei häntä ole lähetetty muiden kuin Israelin huoneen kadonneitten lammasien tykö, hän ei sulje kanaanilaista naista pois armon piiristä. Vaimon on vain kuuluminen Israelin huoneeseen ja hänen on oltava kadonnut lammas. Vanhassa testamentissa oli säädökset siitä, kuinka pakanat pääsivät Israelin kansan yhteyteen. Se ei ollut tykänään poissuljettua. Siellä Israelin huoneessa tämä nainen sanoo olevansa, kun hän syö muruja, jotka hänen herrainsa pöydältä putoavat. Nainen lukee itsensä kadonneisiin kuuluvaksi, vieläpä koiranpenikaksi. Ei hän ole herra eikä herrojen lapsi, mutta siitä ei päästä mihinkään, että hän on heidän huoneessaan ja että hän saa syödä lattialle tippuvia murusia ja elää niistä. Nainen on niin vahva Sanassa ja uskossa, että hän helposti hädän pakottamana löytää Jeesuksen koettelevista sanoista ne kohdat, jotka usko ymmärtää avun lupauksiksi. Hän kietoo Jeesuksen tämän omiin sanoihin. Kun kerran noin sanot, silloinhan sinun täytyy auttaa minua, ei minun pyyntöni tähden, vaan oman lupauksesi tähden.

Nainen ei pyydä Jeesusta kotiinsa, jotta tämä voisi parantaa hänen tyttärensä, vaan uskoo, että Jeesus voi tehdä sen kaukaakin. Jeesus sanoo: *"Oi vaimo, suuri on sinun uskosi, tapahtukoon sinulle, niin kuin tahdot."* Ja Raamattu kertoo: *"Hänen tyttärensä oli siitä hetkestä terve."*

Meille on kerrottu tämä erikoinen tapahtuma Jeesuksesta ja kanaanilaisesta naisesta lohdutukseksi, ettemme avun viipyessä menettäisi luottamustamme Jumalan rakkauteen Kristuksessa. Tärkeintä on olla Israelin huoneessa, siis olla Jumalan kansaa, olla Jumalan lapsi ja elää päivittäin syntien anteeksisaamisesta Jeesuksen nimessä. Kristus on koko maailman Vapahtaja, sinunkin rakas Vapahtajasi.

Ajallisen elämän koetuksissa voimme kokea Jumalan moninaista apua ja johdatusta, mutta myös sitä, että hän viivyttää apuaan. Silti hän pysyy rakkautena. Vaikka joutuisimme koko elämämme kulkemaan raskasta ja vaihalloista tietä, hän pysyy rakkautena silloinkin. Usko katsoo yli ajan. Se katsoo tuonpuoleisiin ja kestää sen lupauksen varassa, että kerran kaikki on oleva hyvin.

Jeesuksen maallinen matka päättyi Golgatan ristille. Kuitenkin hän perusti iankaikkisen valtakunnan ja hallitsee ylösnousseena ja taivaaseen astuneena iankaikkisesti. Autuas se, joka uskoo, vaikka ei näe. Amen.

Markku Särelä

SYNNINPÄÄSTÖ

Mihinkä oppiin nyt siis oikeastaan synneistä päästö niin sanoakseni perustuu? Me luterilaiset opetamme siitä lyhyesti sanottuna seuraavaa:

1. Kristus, Jumalan Poika, on ottanut kantaakseen kaikkien syntisten kaikki synnit ja antanut lukea ne itselleen, aivan kuin ne olisivat hänen omiaan. Sen tähden Johannes Kastaja osoittaa Kristusta sormellaan sanoen: *”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!”*

2. Kristus on kurjan ja hädänalaisen elämänsä, kärsimyksensä, ristiinnaulitsemisensä ja kuolemansa kautta hävittänyt kaikkien ihmisten synnin ja hankkinut anteeksiantamuksen siitä. Ketään ihmistä maailmassa ei ole jätetty huomiotta, Adamista viimeiseen asti, joka tähän maailmaan syntyy. Pyhä Paavali näet kirjoittaa: *”Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi”* (2 Kor. 5:21). Ja jo Jesaja sanoo (53:5): *”Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut.”* Ja jo Vanhassa testamentissa Messias huokaa ennustuksessa: *”Mitä en ole ryöstänyt, se minun täytyy maksaa”*.

3. Isä Jumala on herättämällä kuolleista Poikansa Jeesuksen Kristuksen vahvistanut ja sinetöinyt sen sovitus- ja lunastusteon, jonka Kristus oli ristillä suorittanut; herättämällä kuolleista Kristuksen, hän on julkisesti taivaan ja maan, enkelten ja ihmisten edessä todistanut: Tämä minun rakas Poikani on ristiltä huutanut: *”Se on*

täytetty”, — ja näin tehdessäni minä julistan: Totisesti, se on täytetty! Te syntiset olette lunastetut! Tässä on syntien anteeksiantamus jokaiselle teistä! Se on jo olemassa! Teidän ei sitä enää tarvitse hankkia.

4. Käskiessään julistaa evankeliumia kaikille luoduille Kristus on samalla käskenyt saarnata kaikille ihmisille syntien anteeksiantamusta, siis saattaa heille ilosanoman: Kaikki, mitä teidän autuuteenne vaaditaan, on jo tapahtunut! Kun te kysytte: Mitä meidän pitää tekemän, että me pelastuisimme?, muistakaa silloin: Ah, se on kaikki jo tapahtunut! Mitään ei enää tarvitse tehdä. Teidän on vain uskottava, mitä on tapahtunut, silloin saatte avun.

5. Kristus ei ole käskenyt vain yleisesti apostolejaan ja niitä, jotka tulivat seuraamaan heitä virassa, julistamaan evankeliumia, toisin sanoen syntien anteeksiantamusta, vaan myös lohduttamaan jokaista yksilöä, joka sitä heiltä pyytää, näillä sanoilla: Sinä olet sovitettu Jumalan kanssa! Jos näet syntien anteeksiantamus on hankittu kaikille, silloin se on hankittu myös jokaiselle erikseen. Jos voin tarjota sitä kaikille, voin tarjota sitä myös jokaiselle erikseen. Enkä ainoastaan voi, vaan minun pitää niin tehdä. Jos en niin tee, olen Mooseksen palvelija enkä Kristuksen.

6. Koska kerran syntien anteeksiantamus, kuten sanottu, on ansaittu, ei sitä voi julistaa ainoastaan saarnaaja toimiessaan erityistehtävissä, vaan myös jokainen kristitty, olkoonpa hän vaikka nainen, vieläpä lapsi.

C.F.W. Walther – Laki ja evankeliumi

Lapsille videoita Raamatun kertomuksista: luterilainen.com/videoita

Waltherin kotihartauskirjassa on hartaus ja rukous kirkko- vuoden jokaiselle päivälle.

Tämän kirjan välityksellä pääsemme tutustumaan siihen, millaista aito luterilainen kristillisyyttä oli 1800-luvulla.

Voimme verrata omaa uskoamme siihen uskoon, jota tri C. F. W. Walther julistaa, ja tehdä parannusta siinä, missä on aihetta.

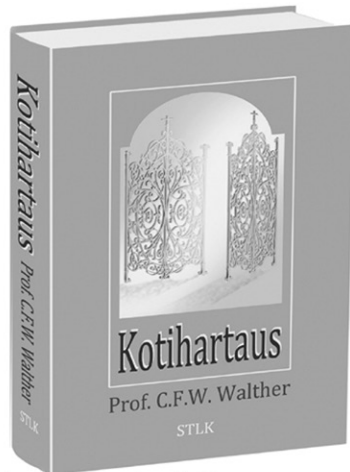
Kirjasta välittyy vakava huoli siitä, että kuuliija on todellisessa synnintunnossa ja ettei hän etsi tilaansa muuta lohdutusta kuin sitä, mikä tulee uskosta siihen täydelliseen lunastukseen, jonka Kristus on hankkinut jokaista varten lunastustyöllään.

Walther julistaa terävästi Jumalan lakia, niin ettei lukija voi jäädä sen edessä tunnottomaksi, vaan joutuu tunnustamaan itsensä iankaikkisen kadoituksen ansainneeksi syntiseksi Jumalan edessä. Mutta Walther avaa pääsyn lain alta evankeliumin suojaan ja siinä Jumalan ihanaan, ilmaiseen armoon. Evankeliumi parantaa ne haavat, jotka lain ankara ruoska löi meihin, ja antaa tilalle hyvän omantunnon kaikkien syntiemme anteeksi-saamisessa Kristuksessa.

Samalla kirja ohjaa meidät rakentamaan uskomme erehtymättömälle Jumalan sanalle, Pyhälle Raamatulle. Lukijan usko lujittuu, eikä sen tarvitse horjua ihmisten mielipiteissä eikä jäädä kysymään kiusaajan kysymystä: "Onko Jumala todella sanonut?"

Raamatun sana kestää, ja sen kanssa saamme turvallisesti astua viimeisenä päivänä Jumalan eteen ja kiittää häntä ikuisesti.

Kovakantisessa, A5 kokoisessa kirjassa on lähes 800 sivua – hinta on **50,-** Lisätietoa kustantajalta: www.luterilainen.com.

TOIMINTATIIETOJA

Helsinki, Fabianinkatu 13
A 1. Esimies Risto Särelä.
Lukujumalanpalvelukset
klo 11 Helsingissä:

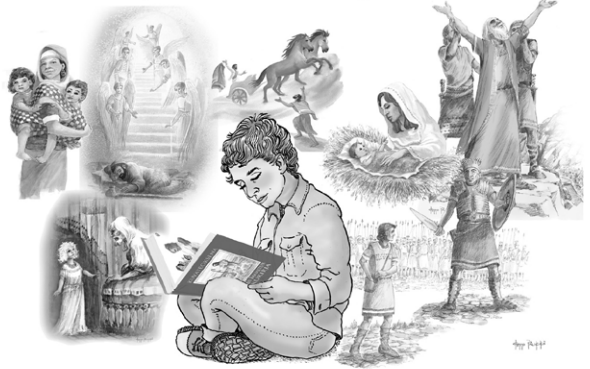
- 16.3.
- 23.3., jonka jälkeen seurakunnan vuosikokous, josta lähetetään kokouskutsu erikseen.
- 6.4.
- 13.4.
- 20.4. Pääsiäisjuhla
- 4.5.
- 11.5.
- 18.5.

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A.

Tallennejumalanpalvelukset sunnuntaisin klo 11:00. Tilaisuudet pyritään lähettämään jäsenille videoyhteyden kautta.

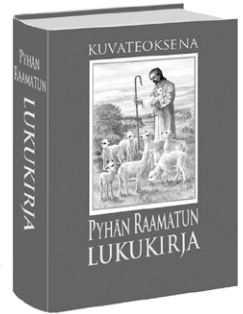
23.3. klo 11.00 jumalanpalveluksen jälkeen seurakunnan vuosikokous, josta lähetetään kokouskutsu erikseen.

Sana ja kuvat yhdessä!

Tekstit uudesta raamatunkäännöksestä (STLKI 2017), joka perustuu tarkasti alkukielisiin.

Vanha ja Uusi testamentti yhtenä kirjana, johon on valittu pyhäkoulussa opetetut Raamatun kertomukset tapahtumajärjestyksessä. Kirja sopii hyvin lapsille ja nuorille. Se antaa kokonaiskuvan Jumalan työstä ihmiskunnan historian eri vaiheissa. Teksti on suurikokoista (13p), joka sopii sekä nuorille että iäkkäille. Kuvituksena on yli 350 Kimmo Pälkön maalausta ja piirrosta, jotka täydentävät Raamatun tekstiä tapahtumia kuvaten. Kirjassa on 576 sivua ja kestävät muovitetut kannet.

PYHÄN RAAMATUN LUKUKIRJA

Lisätietoja, muutoksia ja muiden paikkakuntien tilaisuuksia ilmoitamme verkkosivuillamme

www.luterilainen.com/osallistu

www.luterilainen.com

www.pyhakoulu.fi

Sisällys:

Minun armossani on sinulle kyllin, Martti Luther	42
Ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain tekoja, Kauko Valve	43
Avaintenvalta ja rippi, Vähä Katekismus	45
Vielä tämä vuosi, Gustaf A. Aho	46
Neljä ihanaa lopunajan tunnusmerkkiä, Markku Särelä	50
Kaikkien puolesta annettu uhri, Vesa Savolainen.	58
Voittoa ja tappiota, Rupert Efraimson	60
Siion, apus ainoastaan.	65
Rukoilkaa elon herraa, Gustaf A. Aho	66
Ja hän on ennen kaikkia, Martti Luther	69
Joosua, Kimmo Pälikkö	70
Herra on minun puolellani, en minä pelkää, Martti Luther	72
Uskon voitto koettelemuksissa, Markku Särelä	74
Synninpäästö, C.F.W. Walther.	77
Toimintatietoja	79
Kansi: Joosua rukoilee, Kimmo Pälikkö	

SEURAKUNTIEN TILINUMEROITA:

Tampere - FI74 5700 0220 0405 23

Helsinki - FI75 1270 3000 0189 73

Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset: FI15 8000 1700 3033 09

Kirkkokunta ja kirjamyynti: FI15 8000 1700 3033 09

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Tilaushinta 2025: Kotimaassa 25 € vuosikerta, ulkomaille 35 €

Toimitus: Vt-päätoimittaja Kimmo Pälikkö, kimmo.palikko@kp-art.fi

Taitto: Viestipaino, **Kuvitus:** Kimmo Pälikkö

Lehden tilaukset, osoitteenmuutokset: Outi Lappalainen,
outi.m.lappalainen@gmail.com

Tilausmaksut: Luterilainen-lehden pankkitilille FI15 8000 1700 3033 09

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com